ÇORUM © 1998 Mahmut Selim GÜRSEL,
Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International lisansı altında yayınlanmaktadır. CC BY NC SA 40

Mahmut Selim GÜRSEL 1991

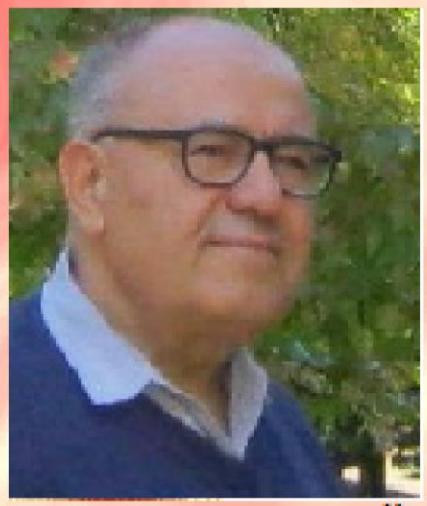
ÇORUM

SANAL KİTAPLAR

2026

ISBN 978-625-91003-8-8

Üzeyir Lokman ÇAYCI 2

Mahmut Selim GÜRSEL

2026

Üzeyir Lokman
ÇAYCI 2

Mahmut Selim GÜRSEL

2026

ISBN 978-625-91003-8-8

ÇORUM © 1998 Mahmut Selim GÜRSEL , Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International lisansı altında yayınlanmaktadır. CC BY NC SA 40

PARA İLE SATILMAZ!

İÇİNDEKİLER

BİLGİLENDİRME
TAKDİM
Mahmut Selim GÜRSEL Hayat Hikâyesi
Üzeyr Lokman ÇAYCI Hayat Hikayesi
BİZ NEYİN KADRİNİ BİLDİK
DÜNYA TEZGÂHINDA OYALANIRKEN
GERİYE DÖNÜP BAKMAK GEÇMİYOR
İÇİMİZDEN
DUA PARTİDEN'DEN UZAKLAŞANLAR
ALLAH'A YAKINLAŞIRLAR !
BİZ NEYİN KADRİNİ BİLDİK Kİ?
BU ADAM SENİN BABAN

DAR KAPI
PARİS CAMİİ VE BENCHEİKH EL
HOCİNE ABBAS
ILIMLI İSLAM
GÖLGELER UTANMAZLAR
AVRUPA TOPLULUĞU ÜLKELERİNE
BAKIŞ
YILDIZLI PEKİYİ
GEÇMİŞTEN KOPARILAN ŞEHİRLER
ANKARA VE İSTANBUL
ÖÇ
HAYATA BAKIŞ
UNUTMAYIN Kİ DÜNYA SİZİN
GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ DEĞİL

BİLGİLENDİRME!

Zamanın hızla aktığı, değerlerin ve kelimelerin hoyratça tüketildiği bir çağda; bir şehre, o şehrin insanına ve kültürüne kalıcı bir hafıza bırakabilmek, ancak sarsılmaz bir inanç ve büyük bir adanmışlıkla mümkündür. Elinizdeki bu çalışma; posta çantalarından, e-posta kutularından, elden ele ulaştırılan emanetlerden ve özel ulakların taşıdığı samimi yazıların ve mısraların ve görsellerinden süzülerek gelen bir kültür köprüsünün oluşum hikâyesidir.

"Çorumlu 2000" Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi, tam 63 sayı boyunca basılı dergi ve internet ortamında sanatın nabzını tutmuş; gelen yazısını bilgisayara aktarmaktan dizgisine, ters çıkışından mizanpajına html dosya ile internete yükleme işlerini her bir satırı adeta bir nakkaş titizliğiyle, tek bir elden işlenerek matbaaya hazırladım.

Maddi kaygıların ötesinde, entelektüel bir sorumlulukla ve büyük fedakârlıklarla çıkarılan bu dergi; yazarlarının,

şairlerinin ve gönül dostlarının bu sayfaları hazırlayan iradeye duyduğu o sarsılmaz güvenin en somut göstergesidir.

Çalışma verenler, bana güvenerek; Hayat hikâyelerini, ayrıca yayınlamadığım TC kimlik numaralarını, çalışmaların sansürü serbestliğini ve tarafımdan ticari olmamak şartı ile "YAYINLAMAM" için yetki sınırsız verdiler.

Hepimiz bu fani dünyada birer yolcuyuz. Ancak geride bırakılan kalıcı eserler ve yarınlara miras kalan fikirler ölümsüzdür. Bu inançla, geçmişin basılı ve sanal yapraklarında kalmış kıymetli çalışmaları, kendi kişisel emeğimle harmanlayarak dijital dünyanın imkânlarıyla yeniden buluşturmak istedim.

Kitaplaşan bu PDF çalışması, ISBN tescili ve EYDeS kaydıyla elektronik derleme kütüphanelerine aktarılarak, sitemde ayrıyeten okuyucuya ücretsiz sunulacak; hem geçmişe ve ÇALIŞMALARINI VERENLERE benim vefa borcunu ödemekte hem de geleceğin araştırmacılarına taptaze kalıcı kaynak sunmak.

Bu uzun ve meşakkatli yolculukta kalemleriyle, yürekleriyle bana güvenerek omuz veren, aramızda olan ya da ebediyete göç eden tüm dostlara, kalbi Çorum ve Türk kültürü için çarpan her bir yazara sonsuz teşekkür bir borçtur.

"Kelam kalmış, hafıza tescillenmiş ve emanet yarınlara güvenle ulaştırılmıştır."

Çalışmaların tamamını yaşarken ve aklım erdikçe internette sitemde yayınlamaya çalışacağım!

Mahmut Selim GÜRSEL

Emekli Hasan Paşa Kütüphanesi Müdür Yar.

TAKDİM

Bir kitabın doğması, o kitabı yazmaya kalkan kişinin amacına ve bilgi birikimine göre değerlendirilmesi uygun olarak görülmelidir.(1)

Elinizde bulunan bu çalışmanın sizlere ulaşması için günlerini veren bu çabası için şükranlarımı sunarken, bu çalışmada da benim ufacık bir katkımın da bulunması beni bahtiyar etmiştir.

Bu çalışma ile sizlerde bazı bilgileri edinmiş ve faydalanmış olarak uzun yılların birikimlerinden aydınlanacağınızı göreceksiniz. (2)

Bilgi; yazılmadıkça kaybolmaya açık birikimlerdir. Her insan bir kitaptır; onu okumamız gereklidir.(3)

Tanımadığımız ve anlamadığımız kişiler hakkında nasıl kararlar veremezsek; bir çalışmayı da incelemeden, okumadan karar veremeyiz.

Mahmut Selim GÜRSEL

(1) İnsan durup dururken yazmaz. Birikimini başkalarına lazım olur diyerek yazar. Aslında o yazmaz. Ona yazdıran; onu yaratandır!
(2) Kitap okuyan; muhakkak okuduğundan bir bilgi edinir. Yaşamında muhakkak o bilgi kendisine veya etrafına yardımı dokunacağını bilmez. Onu yaratan o öğrettiği bilginin yazıya dökülüp başkalarına aktarılacağını bildiğinden o kişiye o kitabı okutur. Bilgi böylece yayılır.
(3) İnancıma göre bizi tek kişiden yarattı. O ilk kişiye bütün ilimleri verdi. Bu ilimler şimdi gen dediğimiz ile hepimize bu bilgiler geçti. Herhangi bir kişi kendi geninde olan bu bilgileri kullanmaya başladıkça bilgileri genişler. BÜTÜN BİLGİLERİ öğreten her insan için belirli bilgiyi genişleterek kullanma yazgısını yazdığı için ancak o bilgiler ile gelişir. "her insan bir kitaptır."

Mahmut Selim GÜRSEL

1947 tarihinde babamın subay olarak bulunduğu Erzurum'da bir at arabasında doğum evine giderken doğmuşum. Babam Eminsu Ali Rıza Gürsel, annem ise Fahriye hanımefendi idi.

İlkokula İskenderun'da başladım. Ankara' da bitirdim. Ankara Yenimahalle Ortaokulunun birinci sömestrsinde babamın emekli olmasından dolayı 1960 yılında Çorum'a gelince Atatürk Ortaokuluna devam ettim. Babamın "oku da oğlum ceketimi satar seni okuturum" diyerek bana yaptığı nasihatleri ters tepki yaptı, okumuyorum diyerek okulu birinci sınıfta bıraktım.
Marangoz çırağı olarak Azmi Başar ustanın yanına girdim. Askere gidene kadar ustanın yanında çalıştım.

1967 tarihinde askerlik dönüşü, Ankara Emniyet Müdürlüğünde teknisyen olarak göreve başladım.

Ortaokulu dışarıdan 2 yılda bitirdim. 1972 tarihinde Polis Memuru olarak Ankara'da çeşitli şubeler ve karakollarda çalıştım.

16 Eylül 1973 tarihinde Selma (Kurşuncu) Hanımefendi ile evlendim.

1978 yılında naklen Çorum İl Halk Kütüphanesine Memur olarak geçtim.

Hasan Paşa Kütüphanesinin kitaplarının Lütfi İkiz Arap Harfli yazma ve basma kitapları ben de emekli olana kadar Latin harfli kitapların tamamının tasnifini yaptım.

Dışarıdan Çorum Ticaret Lisesini iki yılda bitirdim.

Kendi kendime Osmanlıcayı öğrenmeye uğraştım, Hat sanatı ile biraz ilgilendim 150 ye yakın Ser levham var, Çorum Güzel Sanatlar Galerisinde ve Kütüphane salonlarında bu levhaları sergiledim.

03. 08. 1988 tarihinde İl Halk Kütüphanesi Müdür yardımcılığına atandım. 1990 tarihinde kütüphanelerdeki kitapların tasnifi ile ilgili 10 yıllık bir araştırmamı "Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey)" kitap haline getirip Kültür Bakanlığına sundum. Kitabımdan Türkiye'deki bütün kütüphanelere dağıtılmak üzere 1000 adet satın aldılar.

1993 yılında Türkiye'deki bütün kütüphanelerde bulunan "El Yazması" kitapların Ankara Milli Kütüphanesine toplanma kararı veren Kültür Bakanlığına karşı Çorumlu hemşerilerimi haber dar ettim, mahalli radyodan ve gazeteler ile parti il Başkanlarını ile Millet Vekilimiz Adnan Türkoğlu ve Belediye Başkanımız rahmetli Turan Kılıççıolu' nun destekleri ile el yazma kitaplarımızın Çorum'da kalmasını sağladım!

Açık öğretim için üniversite sınavlarına girip kazandım. İkinci sınıfta iken 25 Nisan 1994 tarihinde Tatvan Bitlis'e Müdür olarak tayinim çıktı, tayin edildiğim yere gitmeyerek emekliliğimi istedim.

İlkokul sıralarında okuyarak pilot olmanın düşlerini kurardım. Bu hayalim gerçekleşmedi. Şu anda emekli memurum. Marangozluk, oymacılık, Polis Memurluğu, Memurluk ve idarecilik yaptım. Her çalıştığım meslekte çeşitli önemli olaylar oldu ise de son çalıştığım kurumda bence; en önemli bir hatıramı anlatmak istiyorum: Kütüphanedeki çalışmalarım ve "El Yazması Kitaplar"ın Çorum'da kalması için verdiğim çabalar neticesinde Bitlis Tatvan'a tayin edilme olayım beni çok yıktı. Fakat bu üzüntümün boş olduğunu zamanla gördüm.

Rabb'imin izni ile Hacca gitmek nasip oldu, iki kitap daha yayımladım ve elinizde bulunan bu derginin çıkmasına vesile oldum. Mesleklerin insanlara sağladığı maddi avantaj olarak, evinizi geçindirecek, namerde muhtaç etmeyecek avantajından başka, manevi olarak; sizin yaptığınız işlerle ilgili karşılaştığınız problemleri değerlendirirseniz

avantajların neler olabileceğini hayat okulundan öğrenmiş oldum.

Yazı yazmaya beni kimse teşvik etmedi Kütüphane için hazırladığım kitap beni yazmaya teşvik etti. Yazılarım mahalli basında yayımlandı. Yazılarımdan dolayı bir ödül almadım; fakat kitapları ve bu dergi benim için en büyük ödüldür.

İdealim: Çorum'a tam teşekküllü bilgisayar ortamında bir kütüphane kazandırmaktır. Bu idealim yüzünden tayinim çıktı. Yayımlanmış dört çalışmam bulunmaktadır. Bu "Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey)", Bakanlığa sunulmuş; "Alfabetik Türk ve Yabancı Yazarlar Fihristi" ve "Ne Nerede Başlıklı Arama Fihristi" basım için hazır beklemektedir. Yazılarım daha çok araştırma dalı ile makale türüdür. Tiyatro çalışmalarım, şiir ve hikâye denemelerim bulunmaktadır.

Benim okuyucularıma diyeceklerim şudur ki. Doğru bildiğiniz konuları savunun. Bu savunmanız size belki tepkiler getirecektir. Bu tepkileri inceleyerek doğru olup olmadığını araştırın.

Çalışmalarım: SİTEM: https://gurselyayin.com E-POSTAM: corumlu2000@gmail.com

Üzeyir Lokman ÇAYCI

Üzeyir Lokman ÇAYCI 1949 yılında Türkiye'nin yeşilliği ile meşhur Bor ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise tahsilini aynı ilçede tamamladı. Sonra, üniversite giriş sınavı yanında ikinci bir sınav daha kazanarak Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Uygulamalı Endüstri Sanatları Yüksek Okulu'na girdi. Bu okuldan 1975 yılında iç mimar ve endüstri tasarımcısı olarak mezun oldu.

Bunun haricinde Fransa'da da bir çok mesleki ve sosyal alanda eğitim gördü, çeşitli diplomalar ve sertifikalar almaya hak kazandı.

Yaptığı özgün çalışmalar bilenlerin dikkâtini çekmekte gecikmemiş sergi, dergi ve mecmualarda

kabul gördü. Mezuniyetinden sonra Koç Holding Demir Döküm Fabrikaları Araştırma-Geliştirme bölümünde çalıştı.

Deniz - Asteğmen olarak yaptığı askerlik hizmeti süresince, arkadaşları ile birlikte, çeşitli tarihi eserlerin (heykel, rölyef, vs…) kurtarılmasına ve daha sonra da Beşiktaş Deniz Müzesinde sergilenmesine katkıda bulundu.

14 yaşından itibaren yazdığı şiir ve hikâyelerle çeşitli gazete ve dergiler kendisine büyük ilgi gösterdi. Basın, dergi ve antolojiler onun içtenlik dolu kreasyonlarına kucak açtı. Tanınmış çağdaş Türk şairi Ümit Yaşar OĞUZCAN'dan gördüğü yakın ilgi onu önemli platformlara taşıdı. İstanbul Beyoğlu'nda emektar şairlerin de üyesi olduğu Esir Kulüp'ün müzikli şiir gecelerinde ve Kazaplanka Türkiye şairler derneği lokalinde şiirlerini yıllarca okudu ve takdir gördü.

Bugün şiirleri Fransızcadan da Almanca, İtalyanca,Portekizce, İspanyolca, İngilizce ve Romanya dillerine kendisini sevenler tarafından çevrilmiştir. Halen, alçak gönüllü ve kompetan Yakup YURT' tan aldığı destek ile, Üzeyir Lokman ÇAYCI çalışmalarını Fransa'da sürdürmektedir. Üzeyir Lokman ÇAYCI

Üzeyir Lokman ÇAYCI 1949 yılında Türkiye'nin yeşilliği ile meşhur Bor ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise tahsilini aynı ilçede tamamladı. Sonra, üniversite giriş sınavı yanında ikinci bir sınav daha kazanarak Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Uygulamalı Endüstri Sanatları Yüksek Okulu'na girdi. Bu okuldan 1975 yılında iç mimar ve endüstri tasarımcısı olarak mezun oldu.

Bunun haricinde Fransa'da da bir çok mesleki ve sosyal alanda eğitim gördü, çeşitli diplomalar ve sertifikalar almaya hak kazandı.

Yaptığı özgün çalışmalar bilenlerin dikkâtini çekmekte gecikmemiş sergi, dergi ve mecmualarda kabul gördü. Mezuniyetinden sonra Koç Holding Demir Döküm Fabrikaları Araştırma-Geliştirme bölümünde çalıştı.

Deniz - Asteğmen olarak yaptığı askerlik hizmeti süresince, arkadaşları ile birlikte, çeşitli tarihi eserlerin (heykel, rölyef, vs…) kurtarılmasına ve daha sonra da Beşiktaş Deniz Müzesinde sergilenmesine katkıda bulundu.

14 yaşından itibaren yazdığı şiir ve hikâyelerle çeşitli gazete ve dergiler kendisine büyük ilgi gösterdi. Basın, dergi ve antolojiler onun içtenlik dolu kreasyonlarına kucak açtı. Tanınmış çağdaş Türk şairi Ümit Yaşar OĞUZCAN'dan gördüğü yakın ilgi onu

önemli platformlara taşıdı. İstanbul Beyoğlu'nda emektar şairlerin de üyesi olduğu Esir Kulüp'ün müzikli şiir gecelerinde ve Kazaplanka Türkiye şairler

derneği lokalinde şiirlerini yıllarca okudu ve takdir gördü.

Bugün şiirleri Fransızcadan da Almanca, İtalyanca,Portekizce, İspanyolca, İngilizce ve Romanya dillerine kendisini sevenler tarafından çevrilmiştir. Halen, alçak gönüllü ve kompetan Yakup YURT' tan aldığı destek ile, Üzeyir Lokman ÇAYCI çalışmalarını Fransa'da sürdürmektedir.Yayınevimizin basılmış ve sanal yayınlanmış dergilerinde yazıları bulunmaktadır.

BİZ NEYİN KADRİNİ BİLDİK Kİ?

Çevresindekilere Müslüman görünerek dış güçlerin, İslam karşıtı odakların emirlerinde olanların ve paranın, saltanatın, hırsların peşinde koşanların tahribatları ile karşı karşıyayız!

İnsanların kendi kendilerini aldattıkları ve kötülüklerle tatmin oldukları bir dönemde henüz nerede ve kimlerle olduklarını bilmeyenlerin görüntüleri ülkemizin geleceğini, insanlarımızın beklentilerini olumsuzluğa dönüştürmektedir.

Kalp denilen hazineler işgal altında, düşünce denilen yücelikler dumura uğratılmakta, dostluklar ve fedakârlıklar yozlaştırılmaktadır. İftiralarla, tertiplerle, dış güçlerin oyunlarıyla Ergenekon denilen onur kaynağını ve bizi yücelten tarihi bir olguyu suç tezgâhı haline dönüştüren AKP'nin iktidarda olduğu bir zamanda bir mübarek geceyi daha idrak ediyoruz.

İnsafı, ölçüyü, adaleti yitirenlerin bu geceden feyiz almaları ve bu geceyi içlerinde sindirmeleri ortaya koydukları icraatlarla, ilişkide oldukları odaklarla mümkün görünmemektedir.

Siz de, biz de onlar da seçtiğiniz, alkışladığınız, destek verdiğiniz yöneticilerin senaryolarıyla Silivri'de suçsuz yere yargısız bir infaz ile cezalandırılanlara, seçtiğiniz, alkışladığınız, destek verdiğiniz

yöneticilerin ihmalleri sebepleriyle sel felaketleriyle hayatlarını kaybedenlere rağmen bu mübarek geceye düşen feyzi, kutsallığı ve ilahi ışıkları hangi yüzlerimizle karşılayacağız?

Felaket ekenler felaket biçerler!

Günahların kaynağı şer odakları her an için size büyük acılar yaşatabilirler. Sizin saf duygularınız üzerinde ihaneti, kötülüğü büyütebilirler.

Her şeye rağmen mübarek gecenizi yürekten kutluyor, daha nicelerine erişmenizi Cenab-ı ALLAH'tan (C.C.) niyaz ediyorum.

Paris, 15.09.2009

Üzeyir Lokman ÇAYCI
İç Mimar – Endüstri Tasarımcısı
55, rue Louise Michel
78711 Mantes la Ville
FRANCE

DÜNYA TEZGÂHINDA OYALANIRKEN GERİYE DÖNÜP BAKMAK GEÇMİYOR İÇİMİZDEN

Ellerin, ayakların ve kalplerin kontrolden çıktığı bir çağda, ne asa, ne Musa, ne de Kızıldeniz fark ediliyor!

Paranın, çıkarın, makamın ve nefsî arzuların insanları ve değerleri savurduğu bir dönemde ALLAH'I (C.C.) ve Peygâmberi (S.A.) sadece mübarek gecelerde veya günlerde anar olduk Gırtlaktan aşağıya inmeyen dini söylemlerin, iman gerçeklerinin, kendimizi aldatmaktan öteye gitmediğini görüyor ve gözlemliyoruz. Karnı tokların açları görmediği, zenginlerin din kisvesi altında gösterişe yeltendiği, adaletin, vicdanın kavrulduğu zamanımızda, hatalarını ve günahlarını hırslarla besleyen aldananlar topluluğunu desteklemek ya da beslemek yadırganmaz oldu.

Vatan, millet, toprak, bayrak, tarih gibi benzer değerler ve din aşağılanırken melekler hâlâ yerlerindeler. Peygamberimiz (S.A.) hâlâ bazı temiz yüreklere sevgisini belirtircesine ayağa kalkarak selam vermeyi sürdürmektedir.

Siyasetin kararttığı kalplere rağmen Kur'an-ı Kerim nurunu saçmaya devam etmektedir.

Kalp gözleri perdelenenler; nerede ve niçin bulunduklarını ya da düşünmesini bilmeyenler mezarlıklara, kendi çehrelerine, kaybettiklerine, tükettiklerine bakmayı da akıllarının uçlarından geçirmiyorlar. Onlar sadece kendilerini tatmin etme yolunda, bir yerlerde görünerek ya da kendilerine ait olamayanları birilerine vererek ALLAH'I aldatamayacaklarını bilmek zorundadırlar.

Haydi bir ömrünüze sığıştırdıklarınız gibi bir kelimeye sığıştırarak anlatın kendinizi! Siz dinin ve hayatın neresindesiniz?

DUA PARTİDEN'DEN UZAKLAŞANLAR ALLAH'A YAKINLAŞIRLAR !

Halil Efendi oldukça dindar, çevrede sevilen bir kişi idi. Almanya'dan izine gelen Necmi'yi ve ailesini evine davet etmişti. Necmi eşini ve çocuklarını hasta olan babasının yanında bırakarak davet üzerine yola koyuldu. Kapının zilini çaldı. Halil Efendi'nin hanımı kapıyı açtı. Zahide Hanım Necmi'yi görünce :

-«Buyur … Buyur… Hoş geldin, sefalar getirdin Necmi Bey. Bizi ihya ettin. Şu an beyim ve komşularımız salonda namaz kılıyorlar…» dedi.

Necmi evin salonuna girdiği anda onlar dua etmeye başlamışlardı. O da onlara katılarak oturduğu yerde ellerini kaldırdı. Halil Efendi :

-Partiden'den uzaklaşanlar Allah'a yakınlaşırlar... Ya Rab! Ülkemizi, Devletimizin Milli bütünlüğünü tartışılır hale getiren, yolsuzluğun, haksızlığın, adaletsizliğin ve zulmün odağı haline gelen, bizi huzursuzluklara gark eden Parti yöneticilerini, Partiden'li bakanları, Partiden milletvekillerini, Parti'ye destek olan gazeteci ve yazarları, din

adamlarını, bürokratları, Parti'ye oylarını veren insanları, sana havale ediyoruz, hepsini gerektiği şekilde cezalandır Allah'ım!

Zor günleri yaşıyoruz. Üstelik sıkıntılarımız ve acılarımız görmezlikten geliniyor! Olumsuzluklarını, haksızlıklarını ve zulümlerini tozpembe gibi göstermeye çalışıyorlar. Elazığ'da, Diyarbakır'da, Adıyaman'da, Tunceli'de, Van'da, Bingöl'de, Erzurum'da, Niğde'de, Konya'da, Edirne'de velhasıl yurdumuzun birçok yerinde şu an açlıktan, yokluktan, hastalıktan ölenler var

Evlerine bir dilim ekmek dahi girmeyen vatandaşlarımızdan habersiz ve Ülkemizi her gün 110 milyon dolar faiz ödemeye mahkûm eden bir iktidarla karşı karşıyayız. Onlar devletimizin imkanlarını Kongo yollarında harcıyorlar.

Giydikleri elbiselere, parmaklarındaki yüzüklere, çoğu Mercedes olan 87 bin 130 adet araçlara, keyifleri için kendilerine ayırdıkları bütçelere sen vakıfsın Allah'ım!

Ya Rab! Kahraman subaylarımıza esir düşmüş düşman muamelesi yaptıklarını duyuyoruz. Bunlar kötülükte, zulümde, adaletsizlikte çok ileriye gittiler. Bunların hallerini ve ahvallerini, milletimizden gizlediklerini ve sakladıklarını en iyi sen biliyorsun, ordumuza, yurdumuza kötülük yapanları, iftiracıları, onur kırıcıları, yaygaracıları, palavracıları, aldatıcıları sana havale ediyoruz, dualarımızı geri çevirme Ya Rab!

Dua oldukça uzun sürmüştü. Namaz sonrası orada bulunanların hepsi Necmi'ye «hoş geldin» dediler. Halil Efendi de :

-Hoş geldin evlâdım! Geldiğini duydum. Hemen çocukları sizin eve gönderdim. Bugün bizim misafirimiz olsunlar, dedim. Niye hanımın, çocukların ve baban gelmediler? Necmi :

-Halil Amca, belki biliyorsundur, babam hasta! Epey sıkıntı çekti. Ağabeyim birçok ödül almış, oldukça başarılı bir subaydı. Atatürk'ü seven, vatansever bir kişiydi. Bugünkü iktidar sahipleri ülkesini sevenleri ve kahramanları cezalandırma yolunda epey mesafe aldılar. Ağabeyime iftira ve tertiplerle terörist damgası vurarak tutukladılar. Yani, Tarihi Gelen Ergenekon sözcüğünü terörle özdeşleştirerek bir örgüt ismiymiş gibi kullandılar. Bununla hem insanlarımızın zihinlerindeki tarih sevgisine hem de insanların onurlarına tecavüzde bulundular.

Halil Amca, ne iş yaptığımı daha önce söylemiştim. Almanya'da büyük bir gazetede hukuk danışmanı olarak çalışıyorum. Ünlü Alman yazarlar bana:

-Ülkenizde cumhuriyet tehlikede! Atatürk'e ve Atatürk'ü sevenlere büyük saygısızlıklar yapılıyor. Adaletsizlikler dikkat çekici bir boyuta ulaştı. Bir hukukçu ve Türk olarak ne düşünüyorsunuz?" diye sordular. Halil Efendi :

-Pekiyi onların bu sorusuna sen nasıl bir cevap verdin? Necmi:

-Türkiye'de Partiden yanlısı bir kişinin kendilerinden olmayan bir kişiye "Hangi asırda yaşamak istiyorsan oraya git. Dünyada artık milletlere ve milliyetçilere yer yok... dünya globalleşiyor aklını kullan, hislerini değil. Fazla söze gerek yok... akıllı ol!» şeklinde hitap ettiğini... Allah'la ilişkilerini kestiklerini ve kendilerini sadece çıkar için Müslüman gösterdiklerini, bu kişilerin parayla dans ettiklerini, başka hiçbir ilâhî ve insanî gerçeği tanımadıklarını" söyledim. "Bunların makineleşen varlıklarında insanî değerler, insan sevgisi, vatanseverlik, kardeşlik, dayanışma, millet, bayrak ve vatan yer almamaktadır" dedim.

Üç yıldır hastalık nedeniyle ülkemize gelemiyordum… Annem ağabeyimin tutuklanmasına dayanamadı ve kalp krizi geçirerek öldü. Ben hasta halimle ancak cenazesine yetişebildim. Halil Amca, bana çok dokundu annemi görememek… Anama hastalığımı dahi üzülmesin diye söyleyememiştim. Ameliyat masasında "Ya Rab bana, anama kavuşma izni ver… Ne olursun ALLAH'ım benim, annemi bir defacık da olsa görmeden canımı alma" diye dua ettim. Ama bir şeyler oldu, ağabeyim tutuklandı. Annem buna dayanamadı… Babam ise, hem Ağabeyimin, hem de annemin acılarıyla çıkmaza girdi. Vücudunun sol tarafı felç oldu. Kıbrıs gazisi ve emekli kurmay albay olan babamı, yani dev gibi adamı bugünkü ikidar bu hâle düşürdü. Doktorlar vücudunun sol tarafına felç inmesine hiç iyi bakmıyorlar… Sana soruyorum bunlar Müslüman olsalardı, Allah ve Peygamber sevgisi taşısalardı bu şekilde ordumuzun değerli mensuplarına, vatanseverlere, kahramanlara ve ailelerine zulüm yapabilirler miydi? Bunlar aile ocağımıza ateş düşürdüler. Halil Efendi:

-Müslüman demek eliyle, aklıyla, diliyle, bedeniyle görevleriyle, sorumluluklarıyla canlılara zarar vermeyen kişi demektir. Bir Müslüman hiç bir zaman aşağılık kompleksine düşmez. Bak bunların durumlarına! Burunları havada, kendilerini padişah veya kral gibi göstermek için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlar! Ne işleri var Dolmabahçe Sarayı'nda? Tarihi ve tarihi eserleri kendi yerlerinde bırakmak yerine orada kendilerine çalışma ofisi açtılar ! Pekiyi neler oldu sonra? Beşiktaş halkına hizmet veren Barbaros Hayrettin Paşa İskelesi iptal ettirildi. Otobüs durağı kaldırıldı. Sadece Çankaya Köşküne 1 Ocak 2007 - 1 Temmuz 2008 tarihleri arasında harcanan para 33 milyon 939 bin 180 YTL... Ümraniye Dudullu'da, Sağmacılar bölgesi Hal-Otogar'da, Zonguldak-Ereğli'de, Giresun'da, Siyavuşpaşa Caddesi'nde, Denizli'nin Babadağ ilçesinde, Taraklı-Geyve'nin Kilhamamı mevkiinde, Şişli'de çöken yolların, bunların haricinde yolları olmayan köylerin ve öğretmensiz okulların hesabını kim verecek? İngiliz gazeteleri Partiden yöneticilerinin Osmanlıcılık oynadığını

yazıyorlar ! Bunların bütün azâlarından günah fışkırıyor… Ayaklarının biri yabancı ülkelerde, diğeri ise havada… Emperyalist ülkelerin güdümüne girerek, dışarıdan aldıkları talimatlarla, telkinlerle, baskılarla ülkemizde zulüm tezgâhları oluşturdular. İktidara gelmeleri de, bugünkü varlıkları da, yarınlar için ülkemizde kurgulayacakları da şaibeli bunların. Aldıkları kararlar da, işledikleri suçlar da diğer halleri gibi kuşku uyandırmaktadır. Referandum yoluyla veya Anayasa değişikliğiyle milleti oyuna getirerek padişahlık rejiminin yollarını açmaya çalışıyorlar. Belki biliyorsunuzdur, bütün diktatörler referandum yoluyla hedeflerine ulaşmışlardır. Yani millete hile ile, "bizi cezalandırın, bizi kullanın, bizi uyandırmayın, bizi ortadan kaldırın" dedirtmek istiyorlar !

Haylaz bir çocuğun, elindeki sapanla fırlattığı taş, kuşun kanadını kırar… Aynı taş yoluna devam eder ve bir evin penceresinin camını kırarak içeri girer. Evdekilere korku verir ve evdeki bir kişinin başını yaralar. Çocuk, haylazlık, sapan, taş, kuş, kanat, ev, pencere, cam, kırma, girme, korku, baş, yaralanma kelimeleri bir araya gelerek bir kaç eylemin varlığını bize gösteriyor. Çocuğun kimliği, çocuğun eline sapan tutuşturanlar, devlet, milli eğitim sistemi, işlediği suç, ciddi şekilde sorgulanmadığı için suçlar ve olaylar değişik kişilere sirayet ederek yayılıyor veya sürekli hâle geliyor.

Eğer konuyu sizin ailece yaşadıklarınızla ilgili olarak ele alırsak, kendi vatandaşlarını, kahramanlarını kendi partilerinin hedefi haline getirmeleri, iftira ve tertip yapmaları, suçlamaları, hukuk dışı, anayasaya aykırı tavırlar içinde bulunmaları sadece bir kişiyi etkilemiyor, onların ailelerini, eş ve çocuklarını, annelerini, babalarını da tedirgin ediyor, hattâ ölümlerine de sebep oluyor. Halbuki haklarında mahkeme kararı olmayan hepsi suçsuzdurlar. Pekiyi suçlu kim? : Elbette suçsuz insanları, kahramanları hedef haline getiren, yıpratan, rezil esen, öldüren veya ölümlerine sebep olanlar yani Partiden'li yöneticilerdir.

Necmi : Yazdığım bir şiiri size okumak istiyorum.

Edirne tarihim
İstanbul okulum
Niğde'li hemşehrim
Ankara huzurum
Urfa'lı dostum benim...

Diyarbakır'lı öğretmenim
Bitlis'li gözüm
Elazığ'lı aydınlık yüzüm
Siirt'li yüreğim
Adıyaman'lı özüm benim..

Urfa beşiğim
Maraş ışığım,
Konya güneşim

Denizli ahengim
İzmir kardeşliğim benim...

Bütün iller içimde birer bayrak
Kazanıldı her birisi canla savaşılarak
İsimlerimiz konuldu ezanlar okunarak
Bayrak bizim, vatan bizim
İstiklal Marşı bizim... din hepimizin...

Zahide Hanım usulca kapıyı açtı.

-Necmi Bey, biraz önce komşunuz, babanızın durumunun ağırlaştığını ve sizi beklediğini, söyledi. Necmi, apar topar oradan ayrıldı. Onun ardından misafirler de ayağa kalkarak gittiler.

Çok geçmeden Necmi'nin babasının öldüğü duyuldu. Halil Efendi, Zahide Hanım'a :

-İslam kılıfı altında cinayet işleyenleri ve canilerle işbirliği yapanları yüce Allah'a havale ediyorum, dedi.
Van, 12.04.2010

BU ADAM SENİN BABAN

Dört Mevsim Kasabası'nda esnaflık yapan Ferit Efendi herkes tarafından sevilen bir kişi idi. En küçüğü üç yaşında olan üç çocuğu vardı. Hanımı okul arkadaşıydı. Oldukça mutluydular.

Yezit Ağa, Gülek Kasabası ve çevresindeki kasabalarda, baskıları, tacizleri ve cinayetleriyle tanınıyordu. Bir çok araziyi ucuz fiyatlarla ele geçiren Yezit Ağa Ferit Efendi'nin arsasına da sahip olmak istedi. Adamlarından Neco ile Keço'yu Dört Mevsim Kasabası'na gönderdi ve Ferit Efendi'nin yolu kesildi. Onlar ona:

-Bizi Yezit Ağamız gönderdi. Senin Gölek Tepesi'nde bulunan arazini satın almak istiyor. Sana bir hafta müddet veriyoruz. Düşün, taşın acele bize cevabını ver! Dediler. Ferit Efendi de onlara :

-Düşünüp taşınmaya gerek yok. Çoluk çocuğumun rızkı için ekip biçtiğim baba yadigârı tek bir arsam var! Bunu da satmaya niyetli değilim! Cevabını verdi. Onlar:

-Demek koskoca Yezit Ağa'nın isteğine olumsuz cevap veriyorsun? Biliyorsun ki o tuttuğunu koparır. İyi düşün, acele etme! Sonra dönüşü olmayan bir yola girersin. Seni kimse kurtaramaz! Dediler. Ferit Efendi onlara:

-Önünüzde oyuncaklarınız olduğu sürece çocuksunuz. Bugün zayıf eşeklere zorla taşıttıklarınızı yarın mutlaka siz taşıyacaksınız! Dedi. Yezit Ağa, Ferit Efendi'nin verdiği olumsuz cevaba oldukça sinirlenmişti. Adamlarına:

-Gidin, bir hafta o bölgede kendisini ve hanımını takip edin! Evlerinden ayrılış saatlerini tespit edin. Çocuklarının yaşlarını, dışarıya ne zaman çıktıklarını öğrenin! Dedi.

Adamlarından Zebani ve Yabani hemen harekete geçtiler. Dört Mevsim Kasabası'nda bir hafta süre içinde Ferit Efendi'nin eşi ve çocuklarını adım adım izlediler. Bir hafta sonra da Yezit Ağa'ya elde ettikleri bilgileri aktardılar. Zebani:

-Ağam en küçüğü üç yaşında oğlan olmak üzere iki de kız veletleri var. Avradı her gün öğle namazı sonrasına gelen bir vakitte çocuk arabasıyla kasabanın Yeşil Vadi Parkı'na gidiyor. Yabani :

-Karısının gezdirdiği bu oğlan çocuğu üç yaşında. Her sabah yedi ve dokuz yaşlarındaki iki kızı da öğrenci aracıyla evlerinin önünden alınarak okula götürülüyorlar. Onları her gün annesi ve babası uğurluyorlar. Akşama doğru aynı şekilde evlerine getiriliyorlar, aynı şekilde annesi ve babası tarafından karşılanıyorlar. Zebani:

-Oğlanın ismi, Cemal. Kızlarının isimleri, Zennure ve Mihriban. Avradının ismi ise Hacer. Yezit Ağa:

-Pekiyi Ferit ne iş yapıyor Ferit? Zebani:

-Onun küçük bir dükkanı var, Gölek Tepesi'nde bulunan tarlasında yetiştirdiği sebze ve meyvelerden satıyor. Kasaba halkı, çoluk çocuk herkes onu çok seviyorlar. Hatta ilerde onu belediye başkanı yapacaklarını dahi söylüyorlar.

Yezit Ağa bir hafta sonra tekrar adamlarından Neco ile Keço'yu Dört Mevsim Kasabası'na gönderdi ve Ferit Efendi'nin yolu kesildi. Onlar ona:

-Bizi Yezit Ağamız gönderdi. Senin Gölek Tepesi'nde bulunan arazini satın almak istiyor. Sana bir hafta müddet veriyoruz. Düşün, taşın bize cevabını ver! Dediler. Ferit Efendi de onlara:

-Düşünüp taşınmaya gerek yok. Ayrıca çoluk çocuğumun rızkı için ekip biçtiğim baba yadigârı tek bir arsam var. Bunu da satmaya niyetli değilim! Cevabını verdi. Onlar :

-Demek koskoca Yezit Ağa'nın isteğine olumsuz cevap veriyorsun. Biliyorsun ki tuttuğunu o mutlaka koparır. İyi düşün, acele etme. Sonra dönüşü olmayan bir yola girersin. Seni kimse kurtaramaz! Dediler. Ferit Efendi onların arkasından:

-Paranın aşağıladıkları kişiler sustukça, makamların aşındırdıkları beyinler söz sahibi oldukça siz daha çok gelip gidersiniz! Dedi. Yezit Ağa, Ferit Efendi'nin ikinci kez verdiği olumsuz cevaba oldukça sinirlenmişti. Adamlarına:

-Gidin, bir hafta o bölgede hanımını ve kendisini takip edin! Akşamları evlerinden çıkıyorlar mı? Evlerinin dış kapısı olup olmadığını, duvarlarını, köpekleri var mı? Bunları tek tek araştırın! Dedi. Adamlarından Zebani ve Yabani hemen harekete geçtiler. Dört Mevsim Kasabası'nda bir hafta süre içinde Ferit Efendi'nin eşi ve çocuklarını adım adım izlediler. Çeşitli araştırmalar yaparak, bir hafta sonra da istediği bilgileri Yezit Ağa'ya aktardılar. Zebani:

-Ağam, her akşam evlerine bir çok aile çoluk çocuklarıyla ziyarete geliyorlar. Sevenleri çok yani. Yabani:

-Evlerinin duvarları oldukça yüksek. Kapı açılıp kapanırken dışarıdan bahçelerindeki oldukça iri, saldırgan köpekleri görünüyor. Duyduğumuza göre hayvan yiyeceklerini dahi kontol edecek hassasiyete sahipmiş. Kötü niyetli olanları kalp atışlarından hissediyormuş.

Zebani:

-Yani fırsat bulursa adamı parçalayacak gibi, heybetli ve korkunç. Yezit Ağa:

-Pekiyi Ferit ne yapıyor Ferit? Yabani:

-Cuma namazlarını hiç kaçırmadığı söyleniyor. Oldukça inançlı ve dürüst; herkes hoca olmadığı halde ona "hoca" diyor. Teraziye çok dikkat ediyor, Sebze ve meyveleri satarken darasını koymayı unutmuyor. Müşterileri onu çok seviyorlar. «Bir emrin var mı Ferit Ağabey?» diye gelen giden uzaktan bağırarak ona yakınlıklarını ifade ediyorlar. Yezit Ağa bir hafta sonra üçüncü kez adamlarından Neco ile Keço'yu Dört Mevsim Kasabası'na gönderdi ve Ferit Efendi'nin yolu kesildi. Onlar ona:

-Bizi Yezit Ağamız gönderdi. Senin Gölek Tepesi'nde bulunan arazini satın almak istiyor. Sana bir hafta müddet veriyoruz. Düşün, taşın bize cevabını ver! Dediler. Ferit Efendi de onlara:

- Düşünüp taşınmaya gerek yok. Ayrıca çoluk çocuğumun rızkı için ekip biçtiğim baba yadigârı tek bir arsam var. Bunu da satmaya niyetli değilim! Cevabını verdi. Onlar :

-Demek koskoca Yezit Ağa'nın isteğine olumsuz cevap veriyorsun.. Biliyorsun ki o tuttuğunu mutlaka koparır. İyi düşün, acele etme. Sonra dönüşü olmayan bir yola girersin. Seni kimse kurtaramaz! Dediler. Ferit Efendi onların arkalarından bağırarak:

-Tehditle, kötülük yaparak yaraladığınız kuşları asla uçuramazsınız! Düşmanlıklarla da dostluk kapılarını açtıramazsınız! Aptalların, hainlerin ve zalimlerin oyuncağı olmayın. Çiçeklere saygılı olanlar yaratanına da saygılı olurlar! Dedi. Yezit Ağa, Ferit

Efendi'nin üçüncü kez verdiği olumsuz cevaba da oldukça sinirlenmişti. Bir ay sonra adamlarından Zebani ve Yabani'ye :

-Gidin, bir hafta o bölgede hanımını ve kendisini takip edin. Hanımı Yeşil Vadi Parkı'na gittiği zaman küçük çocuğu Cemal'i iz bırakmadan kaçırın! Dedi. Zebani ve Yabani on dört kilometre uzaklıkta bulunan Dört Mevsim Kasabası'na geldiler. Zebani o bölgede bulunan fakir bir bayanla anlaştı. Öğleden sonra saat 14.00'de Yeşil Vadi Parkı'nın girişinde kendisini beklemesini istedi. Öğleye kadar çeşitli araştırmalar yaptılar. Zebani Yabani'ye :

- Bak! Ferit Efendi'nin Avradı Hacer velediyle buraya doğru geliyor. Ben hem atları kontrol edeceğim, hem de anlaştığımız avratla görüşeceğim. Hacer ne zaman yerinden kalkar, çocuğu arabasında bırakarak ters istikamete yönelirse sen şu ağacın arkasından çıkarak çocuğu al ve kaç. Atların bulunduğu yere git, atına bin ve süratle kasabadan uzaklaş. Ben arkadan sana atımla yetişirim. Tamam mı? Dedi. Yabani:

-Tamam! Dedi. Zebani, girişte bekleyen bayana önce 50 lira verdi. Sonra park içinde bulunan geçitte bir müddet onunla yürüdükten sonra durdu. Bak bir dakika sonra:

-Hacer Abla, Hacer Abla! Diye olanca gücünle buradan bağır! Tamam mı? Ben biraz sonra geri geleceğim! Dedi. Zebani, Yeşil Vadi Parkı'nın çıkışına doğru hızla yürüdü ve orada beklemeye koyuldu. Sonra gür sesiyle bayanın sesi duyuldu:

-Hacer Abla! Hacer Abla! Hacer Hanım can havliyle oturduğu kanapeden kalktı, çocuk arabasında uyuyan çocuğunu orada bırakarak arkasına bakmadan sesin geldiği yere doğru yöneldi. Kadın yere çakılmış gibi Zebani'yi bekliyordu. Hacer onu görünce:

-Bacım biraz evvel Hacer Abla! Hacer Abla! diye bağıran sen miydin? Dedi. Bayan:

-Evet, bendim! Dedi. Hacer:

-Bir şey mi oldu? Benim ismimi nereden biliyorsun? Dedi. Bayan:

-Hiç! Birisi bana 50 lira para verdi ve "Hacer Abla, Hacer Abla! " diye bağır, dedi. Ben de bağırdım. Hemen geri geleceğim, burada bekle, dedi sonra. Şu an onu bekliyorum. Hacer oldukça kuşkulanmıştı. Çocuğunun bulunduğu yere doğru geri döndü. «Çocuğum arabasıyla yerinde duruyor çok şükür...» dedi içinden. Rahatlamıştı. Sonra arabanın üzerinde bulunan tülbenti çekerek çocuğuna bakmak istedi. Cemal yerinde yoktu. İşte o zaman çığlık çığlığa bağırdı:

-Cemal'im Cemal'im yok! Biricik evlâdımı çaldılar! O sırada oradan geçenler Hacer'e yardımcı olmak istediler. Hacer, yutkunarak:

-Bir bayanın "Hacer Abla, Hacer Abla!" diye bağırdığını, bu sesle yerinden fırladığını, çocuğunu orada bırakarak sesin geldiği yere yöneldiğini «Bacım

biraz evvel Hacer Abla! Hacer Abla! diye bağıran sen miydin ?» diye ona sorduğunu, bayanın : «Evet, bendim» dediğini, söyledi. Hacer : «Bir şey mi oldu? Benim ismimi nereden biliyorsun?» diye sorduğunu, bayanın : «Hiç! Birisi bana 50 lira para verdi ve "Hacer Abla, Hacer Abla! " diye bağır, dedi ben de bağırdım! Hemen geri geleceğim, burada bekle, dedi sonra. Şu an onu bekliyorum.» dediğini söyledi. Oradakiler hâlâ yerinde bekleyen kadının yakasına sarılarak ona çeşitli sorular yönelttiler. Kadın ise Hacer'e anlattıklarını tekrarladı. Hacer tekrar gözyaşları içinde:

-Cemal'im Cemal'im yok! Biricik evlâdımı çaldılar. Ne olursunuz çocuğumu bulun! Bana yardım edin! Diye hüzünlü bir şekilde bağırdı. Oldukça yaşlı bir adam kalabalığın arasına girerek:

-Olup bitenleri dinledim. Yapacağınız tek iş polise haber vermek olmalı. Kasabanın dışına çıkarılmadan çocuğun bulunması gerekir. Değilse organ mafyasının veya dilencilerin ellerine geçerse çok tehlikeli sonuçlarla karşılaşabilirsiniz! Dedi. Çok geçmeden polisler olay yerine geldiler. Kadın gözaltına alındı. Soruşturma derinleştirildi. Ama en ufak bir iz bulunamadı. Mahkeme para alan kadını suçsuz buldu ve serbest bıraktı. Cemal, Yezit'in eline geçmişti. Zebani ve Yabani ona:

-Ağam sen her şeye kadirsin! Diye taltifte bulundular. Yezit de önce sırtlarını tapışladı sonra onları para ile ödüllendirdi. Zebani bir cuma günü, «Kasabanın yeni imamının camide cemaate ağalıkla ilgili vaaz verdiğini ve ağaları kötülediğini» söyledi. Yezit Ağa:

-Ne dedi; ne dedi? Zebani:

-Ağam, ben de kulaklarımla işittim. Zalimlerin beşiklerinde çocuklar uyuyamazlar! Şu modern çağda ağalara, ağalığa fırsat vermeyin, topraklarınıza sahip çıkın. Haklarınızı mahkemelerde arayın. Hukuk devleti olmanın gereği bu; Atatürk sevgisini ve demokrasiyi herkes içine sindirmelidir. Hiçbir şeyden korkmayın! Allah'a kul olun! Kulun kula kulluk yapması dinimizde de yok! Dedi. Yezit Ağa:

-Vay edepsiz vay! Demek bizim yüksek irademizi tanımıyor. Neco, Keço! Hemen gidin kaza süsü vererek ot arabalarımızdan birini onun evine doğru devirin, sonra ateşe verin!. Yakın hainin evini! Yabani:

-Ama ağam, günah olur! Allah diyen adamın evi yakılır mı hiç? Yezit Ağa:

-Ulan bizim Tanrımız para, toprak. Siyaset, hava. Neco! Keço! Gelin buraya götürün şu Yabani'yi. Önce onu iyice her tarafı moraracak şekilde dayakla ıslatın, sonra bölgemizin dışına atın! Bir daha buralara uğrarsa öldürün onu. Neco ile Keço:

-Emrin başlarımızın üstünde ağam» diyerek Yabani'yi oradan uzaklaştırdılar. Yezit bir bayan bakıcı tutarak Cemal'in kulaklarına her gün:

-Ferit Efendi bizim en büyük düşmanımız! Diye fısıldattı. Bu eziyet yıllarca sürdü.
Cemal kasabada okula gidiyordu. Çok sevdiği arkadaşı Mehmet'in dedesi, Atatürk'ün çok sevdiği ve ödüllendirdiği bir kahramandı. Yezit de dürüstlüğünden dolayı Mehmet'i çok seviyordu. O bölgede Cemal'le birlikte büyüdüler. Yezit, Lise son sınıftan mezun olduktan sonra Cemal'i çağırdı:

-Bak evlâdım, artık büyüdün, sana bir görev vereceğim. Benim hayatta tek bir isteğim var! Dört Mevsim Kasabası'na gideceksin, orada Ferit Efendi ismiyle tanınan bir adam var. Hayatta hiç kimse benim isteğimi geri çevirmedi. Bu adam adamlarımı kasabasında hem dövdürttü, hem tehdit etti, hem de kasabanın dışına attırdı. Bana da oğlun Cemal'in leşini görmek istemiyorsan bir daha kasabamıza girme diye haber gönderdi. Ya evlâdım, şimdi bu adamdan intikam alma işi sana düşüyor. Al; sana yakışan bir at, modern bir tabanca ve kırmalı bir tüfek. Ancak senin gibi bir yiğit, tereyağından kıl çeker gibi bu işi bitirir. Aslan oğlum yolun açık ola! Zebani ve Yezit onu yolcu ettiler. Cemal yola koyulmadan önce atını nallatmak ve semer almak için Kasaba çarşısına gitti. On dakika geçmemişti, Yezit'in arkadaşı Yahya, Güngörmez Kasabası'ndan ziyaret için gelmişti. Yezit evinin odalarını gösterdi. Cemal'in odasına girdikleri sırada pencere açıktı. Cemal'in arkadaşı Mehmet her zaman olduğu gibi dışarıdan pencereyi tıklatarak onu çağırmak için oraya iyice yaklaştı.
Oradaki konuşmalar dikkatini çektiği için görünmeden dinlemeye koyuldu. Yahya :

-Cemal nerede? Yezit:

-Belki biliyorsundur. Cemal benim oğlum değil. Onu küçük yaşta kaçırttım. Biraz evvel de babasını düşmanımız gibi göstererek oğluna yani Cemal' e vurdurtmak için gönderdim. Bir kaç saat sonra Dört Mevsim Kasabası polisini ve jandarmasını arayarak Cemal'in Ferit Efendi'yi öldürdüğünü ihbar edeceğim. Yani bir taşla iki kuş vurmuş olacağım. Böylece eski bir hesap uzun süreli bir projeyle bugün kapanmış olacak. Ve onun Gölek Tepesi'nde bulunan arazisini nihayet ele geçirmiş olacağım. Mehmet bütün konuşmaları dinlemişti. Koşarak evlerine gitti. Annesine atıyla gezintiye çıkacağını söyledi. Silahını da alarak oradan uzaklaştı. Kestirme yollardan Dört Mevsim Kasabası'na geldi. Önüne çıkan ilk kişiye Ferit Efendi'yi sordu. Kasaba'da uzun süre belediye başkanlığı yaptığı için ona bölge halkı «başkan» diye hitap ediyorlardı. Evini kolayca buldu. Saçları bembeyazdı. Sağ elinde baston vardı. O esnada hanımı balkondan bakıyordu. Atatürk'ün çok sevdiği ve ödüllendirdiği bir kahraman olan Mehmet Efendi'nin torunu olduğunu söyleyerek önce kendini tanıtan Mehmet:

-Teyze, Allah rızası için Ferit Efendi'yle birlikte kasabanın girişine kadar gelir misiniz? Dedi. Ferit Efendi, Mehmet'in isteği üzerine birçok tanıdığını telefonla arayarak kasabanın girişine gelmelerini istedi. Mehmet Dört Mevsim Kasabası'nda bulunan bir yakınını bularak onu da tanıdığı çalgıcılarla birlikte kasaba girişine davet etti. Kendisi, Cemal gelmeden önce onu karşılamak üzere kasabanın girişinde yer aldı. Atı zaman zaman kişniyordu. Zor zapt ediyordu onu. Ferit Efendi ve Hacer de bir yakınının minibüsüyle geldiler. Epey kalabalık vardı. Herkes birbirine:

-Ne var, ne oluyor burada, önemli birisi mi geliyor? Diye çeşitli sorular soruyorlardı. Çalgıcılar da gelince orası düğün yerine dönmüştü. Mehmet, Cemal atıyla uzaktan görününce oradakilere:

-Dostumuz geliyor! Dedi. Cemal oraya yaklaşırken kalabalığı görünce kendi kendine: «Burada ne olup, ne bitiyor? » dedi. Sonra çok sevdiği arkadaşı Mehmet'le karşılaşınca atından indi. Mehmet de ona doğru yaklaştı. Çalgıcılar da orada bulunanlar gibi sessiz bir şekilde onları izliyorlardı. Cemal ve Mehmet ellerindeki silahlarıyla birbirlerine sarıldılar. Mehmet:

-Senin buraya niçin geldiğini ve bazı gerçekleri bugün Yezit Ağa'nın ağzından duydum. Seni üç yaşından itibaren kendisine mahkum eden o insafsız adam sana hiç tanımadığın öz babanı vurdutturacak, arkandan polis ve jandarmaya ihbar ederek seni tutuklattıracaktı. Biraz sonra çevremizi saracak polis ve jandarmalarla bu sözlerimin doğruluğunu gözlerinle göreceksin. Sana bir sorum olacak, buradaki insanlar duysunlar diye soruyorum, senin adın ne ? Cemal:

-Adım Cemal! Mehmet:

-Bir daha, gür bir sesle söyle! Cemal:

-Adım Cemal! O an eşi Hacer ile Ferit Efendi kalabalığı yararak öne çıktılar. Hacer:

-Cemal'im Cemal'im yok! Biricik evlâdımı çaldılar. Diye çığlık attığı anları tekrar yaşıyor gibiydi. Geçmiş günleri hatırlayarak her ikisi birden gözyaşlarını tutamadılar. Mehmet:

-Bak Cemal, buraya senin için geldim. Yıllarca senin hasretinle yanıp tutuşan annen ve baban burada. Tam karşındalar yani. Sana bu güzel insanları düşman gibi gösteren ve çevresindekilere kendisini senin baban gibi gösteren Yezit de orada, yani Gülek Kasabası'nda. O hain ve zalim biri. Kendisi gibi olan siyasetçileri de arkasına alarak bölgemizde yemediği nane kalmadı! Kararını ver. Mehmet, Ferit Efendi'yi göstererek:

-İşte hasretinle saçları tuz gibi bembeyaz olan bastonlu bu adam senin baban. Yanındaki teyze de senin annen. Cemal aniden silahını onlara doğru doğrulttu. Sonra yere atarak önce annesi Hacer'e:

-Aanam! Diye sarıldı, sonra da babasına. Oradakiler gözyaşlarını tutamadılar. 15 yıl sonra Cemal'e kavuştukları sırada, kasabanın içinden gelen

polis araçları etraflarını sardılar. Komiser kalabalığa hitaben:

-Hanginiz Cemal? Dedi. Cemal:

-Benim memur bey! Komiser:

-Kimi öldürdün? Hacer:

-Komiser bey, o benim oğlum! Pırıl kalbiyle hiç kimseyi öldüremez. O sineğin kanadını dahi incitmez, babası gibi insan sevgisi taşır. Biz babasıyla yıllarca onun hasretiyle yandık kavrulduk. Komiser:

-Gülek Kasabası'ndan Yezit Ağa bizi arayarak Cemal'in Ferit Efendi'yi öldürdüğünü ihbar etti. Bu ifade Mehmet'in açıklamalarını da doğrular şekildeydi. Ferit Efendi:

-Komiser Bey, ben kasabamızda yıllarca belediye başkanlığı yapmış bir kişiyim. Şu an anlıyorum ki oğlumuzu Gölek Tepesi'nde bulunan arazimizi zorla ele geçirmek isteyen Yezit Ağa kaçırmış. Şimdi de hâlâ kinini sürdürüyor. Beni oğluma vurdurtmayı ve oğlumu da hapse attırmayı planladığı anlaşılıyor. Tutuklanacak birisi varsa bu da oğlumdan yıllarca bizi koparan Yezit Ağa'dır. İhbar ediyorum, onu hemen tutuklayın.

Jandarmalar da oraya gelmişti. Komiser Jandarma komutanına:

-Herhangi bir vukuat yok komutanım. Telsizle o bölgedeki emniyet görevlilerine derhal haber verelim, kirli işler ve kanunsuzluklar içinde bulunan Yezit Ağa derhal tutuklansın! Dedi. Mehmet de onlara:

-Yezit Ağa çok tehlikeli bir adam. Bölgemiz kasabalarındaki birçok araziyi sahiplerine baskı yaparak, yakarak, yıkarak ele geçirdi. Birçok vatandaşımız kasabalarını terk etmek zorunda kaldılar. Şu an onların birçoğu da büyük şehirlerde dilencilik yapıyorlar. Bir kaç saat önce bizzat ben birisiyle konuşurken duydum. Yıllar önce kaçırttığı Cemal'e babasını vurdutturacaktı. Ben vakit kaybetmeden ve buraya geldim ve cinayeti önledim! Dedi. Yahya'nın daveti üzerine Yezit Ağa eski aracıyla Güngörmez Kasabası'na gitmek üzere yola koyuldu. Gülek Kasabası'nın çıkışında bulunan Nartepe'ye geldikleri zaman Yahya, yolun kenarında kanlar içinde yatan bir kişiyi gördü. Aracını yol kenarında durdurdu. Aşağıya indi. Yezit Ağa külüstür aracıyla tozu dumana katarak uzaklardan kendisine yaklaşıyordu. Yahya yerde yatan kişiye:

-Sen kimsin? Dedi. O da mosmor haline getirilmiş başını yukarı kaldırarak:

-Yahya Ağabey senin amcanın oğlu Yabani. Yahya gözyaşlarını tutamadı. Onu kucaklayarak arabasının arka koltuğuna yatırdı. Tekrar yola koyuldu. Yezit Ağa aracıyla ona yaklaşmaya çalışıyordu. Güngörmez Kasabası'nda evinin önüne geldiği zaman aşağıya indi. Oğlu Hasan'a:

-Oğlum arabamızın içinde bir hastamız var. Benim şu an üzüntüden başım dönüyor, sen onu hemen

hastaneye yetiştir. Tedavisi için ne gerekiyorsa yap, masraflarını da karşıla. Sonra görüşürüz.

Yezit Ağa'yı evinde uzun süre bekledi. Ama o gelemedi. Ertesi günü, hastaneden çıktıktan sonra Yabani olup bitenleri Yahya'ya anlattı. O oldukça sinirlenmişti. Yezit Ağa hakkında dava açtırmak üzere avukatını çağırttı. Gülek Kasabası'nda görev yapan imamın evini yaktırmaktan, Yabani'yi öldüresiye dövdürtmekten, halkı baskı ve tehditlerle sindirmekten, zorla arazilerini gasbetmekten Yezit Ağa hakkında dava açıldı. Ama iki gün önce Ferit Efendi'nin oğlu Cemal'i kaçırmaktan, uzun süre evinde alıkoymaktan, tertiplerle devleti ve devlet kurumlarını kendi ihtiraslarına alet etmekten tutuklanmıştı.

Yezit Ağa gibi halka zulmeden diktatör insanlara göz yuman, zalimlerle işbirliği içinde bulunan, din maskesi altında hırsızlık ve haksızlık yapan, emperyalist ülkelerin güdümünde olan iktidar partisi de Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılmış, yöneticileri de yüce divanda yargılanıyorlardı.

«Ne mutlu Türk'üm diyene!» diye haykıran herkes Yezit Ağa'dan ve onun gibilerden kurtulmanın sevincini yaşıyorlardı. Ay yıldızlı bayraklar da yıllar sonra yine devletin asil güçleriyle birlikte bölgede yerlerini almışlardı.

Ankara, 29.10.2009

Üzeyir Lokman ÇAYCI
55, rue Louise Michel 78711 Mantes la Ville France

DAR KAPI

Günümüzde insanların elbiseleri, otomobilleri ve evleri, kendilerinden daha çok dikkatleri çekiyor. Paranın ve bilinmezliğin peşinde bir koşu var. Bu yarışta yorgun düşenler, uykusuz kalanlar, hastalananlar ve ölenler ise, hiç fark edilmiyor.

Çağ dans partileri, eğlenceler ve çılgınlıklarla doyuma ulaşamayan bir topluluğun yanı başından süratle geçip gidiyor.

Patrick eşiyle böyle bir zamanda hayatlarına düşen gölgelerin; kıvrılan, değişime uğrayan ilişkilerin, göstermelik çizgilerin izindeydi. Geçmişten beri kendilerini etkileyen bazı şeylerin varlığını hissediyorlar, fakat, ne yazık ki onların kaynağına inemiyorlardı. Bunu aşmak için kitaplar okuyorlar ve duygularında düğümlenen soruları cevaplandırmaya

çalışıyorlardı. Son okudukları kitaplardan biri de İncil'di. Anlamadıkları alanlarda gezinirken oradaki görüntüler onları tanrıtanımazlığa itiyordu. Bir arayış içerisinde her şeye katlanma kararlılığıyla içindekileri çözmek için bulundukları yerden bir müddet de olsa uzaklaşmak istiyorlardı .

Bu yüzden yaşadıkları kent Paris'ten oto-stop yaparak yola koyuldular. Çileli bir yolculuktan sonra, kendilerine Hıristiyan tasavvufunun cevap vermediğini düşündüren, hayranlık duydukları İstanbul'a geldiler. Oradan da zaman kaybetmeden Samsun'a hareket ettiler.

Samsun onlar için kararlaştırdıkları yolculuğun ilk basamağıydı. Buradan Erzurum'a, oradan da İran üzerinden Hindistan'a gideceklerdi. Aradıklarına ulaşmak için Budizm'in havasını solumak istiyorlardı.

Samsun'a geldikleri sırada Patrick ve eşinin tek gayesi Hazret-i İsa'nın makamındaki bir şahsı bulmaktı. İlk anda 50 TL aylıkla kiraladıkları bir eve yerleştiler. Yeni mahallede kaportacılar çarşısında buldukları bu ev ve çevresi iyi sayılmazdı. Ama onlar için hırsızlık yapanlarla, esrar kullananlarla, içki içenlerle yaşamak zor değildi. Patrick ve eşinin bir hippi olarak şehrin iç kısımlarında kabul görmeleri de mümkün değildi. Bulundukları çevrede kötü tanınan bu insanlar aslında çok iyi niyetli kişilerdi. Serbest ve hoşgörü sahibiydiler.

Patrick o günlerde kirada kaldıkları evde bir rüya görmüştü. İri yarı, cüppeli ve sakallı bir şahsın kendisiyle konuştuğunu söyleyerek rüyasını anlatmaya koyuldu :

- Bana bakıyordu bu şahıs. Ben onun yüzüne bakamıyordum. Karşısında kendimi suçlu hisseder gibiydim. Yüzü pırıl pırıldı... Adeta ışık gibi etkileyiciydi. Birden ağlamaya başladım. O bunları anlatırken gözyaşları içerisinde o anı tekrar yaşıyordu sanki...

- Bana iyice yaklaştı. "Sen gerçeği arıyorsun... Aradığın her şey burada! Küçük dar kapı Türkiye'de..." dedi. Bu rüya ile o gece yataktan fırladım. Eşime, gördüğüm rüyayı hiç önemsemeyerek anlattım. İkinci gün aynı rüyayı görmüştüm. Aynı şahıs aynı şekilde bana hitap etmişti. Biraz tuhaflaşmıştım. Bu "dar kapı" İncil'de geçen bir konu olduğu için, bu cüppeli kişi benimle, anlayacağım şekilde, kendi dinimde geçen ifade ile konuşuyordu. Zaten İslam kuralları dahilinde konuşmuş olsaydı, hiçbir şey anlamayacaktım.

Patrick kendisini etkileyen rüyalarını çevresindeki Türk arkadaşlarına anlatmadan önce eşiyle yorumlar yaptı. Üçüncü günü akşam şuuraltında rüyalarını etkileyici olmaması için, farklı konularla meşgul olmaya çalıştı. Eşi, kocasının önceden hiç alışmadığı bu rüyalarına bir anlam veremiyordu. Gece yarısıydı. Kocasını yanında göremeyince yattığı yerde birden doğruldu. Oldukça endişelenmişti. Önce gözlerini

oğuşturdu. Pencerelerden odalarına düşen siyah gölgeler arasında onu aradı. Sonra bir sandalye üzerinde oturmakta olduğunu gördü. Oturduğu yerden :

- Patrick! sevgilim... Orada ne yapıyorsun? Yine uyuyamadın mı yoksa? Patrick karanlıkta ilerleyerek kapı kenarındaki elektrik düğmesine dokundu. Aydınlanan oda içerisinde yüzünü göstermemek istercesine eşine yaklaştı. Ağlıyordu. Ve...” üçüncü kez aynı rüyayı gördüğünü ve aynı kişiyle görüştüğünü” ifade ettikten sonra şunları anlattı:

- Ağlayarak uyandım! Rüyamdaki adam üç kez benim dünyama girdi. Adeta her gün onunla buluştum! Bana ısrarla söyledikleri, bizim arayışımıza bir cevap niteliğindeydi. Sevgilim nihayet “dar kapıyı” bulduk. “Dar kapı” Türkiye’de. Buradan farklı bir dünyaya gireceğiz, diyerek eşine sarıldı. Bu sırada hıçkırıklarını tutamıyordu...

- Bunu yarın Türk arkadaşlara anlatmalıyız. Onlar belki bize yardımcı olurlar.Patrick, sabahleyin sarhoş arkadaşlarına olup bitenleri anlattı. Ve :

- İslam’ı kabul etmek istiyoruz. Müslüman olmak istiyoruz... Bize yardımcı olabilir misiniz?

Bunu duyan Türk arkadaşları :

- Memnuniyetle yardımcı oluruz. Yeter ki siz isteyin... dediler.

Ve ayakta duramayacak kadar sarhoşlardı. Bu durumlarıyla Patrick ve eşini müftülüğe götürdüler. Hepsi o bölgede yıllarca hippilerle yaptıkları dostluklardan dolayı birkaç dil biliyorlardı. Müftü, onları kendi odasında kabul etti. Orada Patrick üç günlük rüya serüvenini Fransızca anlattı. Arkadaşları tercüme ederek aktardılar. Patrick ve eşi için sade bir İslam’a giriş töreni yapıldı.

Oradan ayrıldıktan birkaç gün sonra arkadaşları aralarında para toplayarak Patrick’i sünnet ettirdiler.Gerek müftülük gerekse çevreden bu durumları işiten insanlar Patrick ve eşinin isteği üzerine onlara önce Türkçe’yi sonra da İslam’ı öğretmeye başladılar.

Samsun garajlarının bulunduğu bölgedeki susuz ve elektriksiz evlerinde kaldıkları bir sırada en çok kendilerine yardımcı olanlar arasında “Katan” isimli otuz yaşlarında bir kaportacı, karayollarında çalışan Osman, Samsun Gazinosu’nda şarkıcılık yapan İsmet gibi kişiler de vardı. Patrick :

- Bize yardımcı olan kişiler arasında Müslüman olmalarına rağmen oruçlarını şarapla açanlar dahi vardı. Yani İslam’ı iyi bilmediklerini biz, bir şeyler öğrendikten sonra anladık. İbrahim Beyaz isimli imam hatip lisesi öğrencisi bir genç bize çok yardımcı oldu. Önce şehrin içinde bir eve taşınmamızı sağladı. Sonra bize abdest almayı, namaz kılmayı ve Kuran okumayı öğretti. Oradaki arkadaşlarım bana Muhammet İsa ismini verdiler. On ay sonra da çocuğumuz doğdu. Ona da Yahya ismini verdik! Ve ekledi :

“Bakın şimdi güzel Türkçe konuşuyoruz ve Kuran da okuyoruz! “
Bunları söylerken eşiyle beraber gözyaşlarını tutamıyorlardı. (*)

(*) Bugün Paris Üniversitesi Türk ve Fas Edebiyatı Bölümü mezunu da olan Muhammet İsa, eşi ve çocuklarıyla Paris’te yaşamaktadır.

PARİS CAMİİ VE BENCHEİKH EL HOCİNE ABBAS

10 Mayıs 1989 tarihinde Paris Camii ve Enstitüsü rektörü Abbas Bencheikh El Hocine (1) ile görüştüm.

Sultan Abdülhamid (2) zamanında Avrupa ülkelerinin başkentlerinde birer külliye yapılması düşünülüyor. Bu plan çerçevesinde ilk külliye Berlin’de inşa ediliyor. Daha sonra ikinci cami teklifi o zamanki Fransız hükümetine yapılıyor. Fransa Hükümeti ise bütün masraflar Osmanlı Hükümeti tarafından karşılanması şartıyla bu teklifi olumlu karşılıyor. Yani Paris Camii’nin ilk kuruluş planı Abdülhamit Han vasıtasıyla gündeme getiriliyor. Sultan Abdülhamid’in tahttan indirilmesi ve sonra 10 Şubat 1918 tarihinde ölümünden sonra başlayan İkinci Cihan Harbi (1922 - 1926) bu projeyi durduruyor.

Bu arada Fransız ordusunda görev yapan Müslüman askerler Osmanlı’larla savaştırılıyorlar. Bu savaşta bir çok Müslüman asker Osmanlılar tarafından öldürülüyor.
Savaştan sonra Fransız Parlamentosu savaşta ölen askerlerin hatırasına birer anıt yapmak istiyorlar. Hıristiyan askerler için bir anıt dikilirken Müslümanların hatırasına da onları temsilen bir cami yapılmasını Gadduri Bin Cabrid (3) isimli bir kişi teklif ediyor. Bu teklif kabul edildikten sonra Fransız parlamentosunda müzakereleri yapılıyor. Paris Belediyesi’nden bugünkü yeri satın alınıyor. Bunun için de kanun çıkarılarak gerekli izin veriliyor. O zamanki çeşitli Müslüman devletlerden ve ekserisi Fransız kolonileri olan devletlerden para toplanıyor.

Paris Camii’nde Atatürk’ten ışıklar ve izler var

Bencheikh El Hocine Abbas Mustafa Kemal Atatürk’ün de Paris Camii’nde izleri bulunduğunu ifade etti.

Mustafa Kemal Atatürk, Abdülhamid’in ölümünden sonra 1938 yılına kadar her yıl Paris Camii’ne «bizim de çorbada tuzumuz bulunsun» diye, onar bin frank para gönderdi. Atatürk’ün ölümünden sonra bu yardım kesildi.

Bencheikh El Hocine Abbas bunları anlattıktan sonra bana «Biz Müslüman Türk kardeşlerimizi çok seviyoruz. Kendilerinin gönlümüzde büyük bir yeri vardır. Türkler tarih boyunca İslamiyet’e çok büyük

hizmetler verdiler. İslamiyet'i yaydılar. Türkler için İslam'ı yaşamaları halinde büyük şan ve şeref var...»

Daha sonra Paris Camii ile ilgili çeşitli açıklamalar yaptı. Müslüman ustaların akıl nurlarının taşlara nakşedildiği Paris Camii (4) stil olarak Kuzey Afrika İslam sanatını yansıtmaktadır. Caminin bölümleri ise şöyle : Cami kısmı, revaklı giriş, kütüphane kısmı, revaklı büyük avlu (5) yani bahçe kısmı ve geniş teşrifat salonu olmak üzere beş bölümden oluşmaktadır.

İran Şahı Rıza Pehlevi tarafından camiye hediye edilen Djanchaghan Fabrikası tarafından dokunan 7,64 x 4,37 metre ölçülerindeki kıymetli bir halı Paris Camii'nde bulunmaktadır. 33 metre yüksekliğinde minaresi bulunan Paris Camii'nin bayanlar ve erkekler için birer de hamamı bulunmaktadır.

Tüm bölümlerin idaresi ve bakımı için elli kişi ve din hizmetleri için de on din adamı görev yapıyor. «1928 –1932 yılları arasında Ahmet Haşim'in Paris'e geldiğinde Paris Camisi'ni çok beğendiğini ve bunu şiirlerine yansıttığını» ifade etti. Paris Camii inşaatı 1919 yılında başlamış ve 1926 yılında tamamlanmıştır. İlk rektör Gadduri Bin Cabrid'dir. Bundan sonra Şeyh Hamza Ebubekir rektör olmuştur. Ancak yaptığı yolsuzluk ve hakkında çıkan olumsuz iddialarla görevden alındı. Yerine Bencheikh El Hocine Abbas tayin edildi. Benim kendisiyle görüşmemden kısa süre sonra, yani 01.06.1989 tarihinde hayata gözlerini yumdu.
Rektörlüğe Dalil Boubakeur getirildi.

Paris, 31.08.2009

(1) Şeyh Hamza Ebubekir'den sonra 1982'de Paris Camii'ne rektör olan Abbas Bencheikh El Hocine 1912 doğumlu bir Cezayir vatandaşı.

(2) Sultan Abdülhamid, Sultan Abdülmecid'in oğludur. 21 Eylül 1842 tarihinde doğdu. 10 Şubat 1918 tarihinde vefat etti.

(3) Gadduri Bin Cabrid : Paris Camii'nin yapımında çok ciddi gayretler gösterdiği biliniyor. Fas'ta doğmuş ve Cezayir'e yerleştirmiş Müslümanlardandır. Başlangıçta tercüman gibi çalışmış, sonra Fas Kraliyet ailesi tarafından Paris Camii ve Külliyesinin müdürlüğüne getirilmiştir. Bu kişi yaklaşık yirmi yıl görev yapmış, vefatından sonra cenazesi caminin bahçe kısmına gömülmüştür. Şu an kabri cam bahçe kısmında bulunmaktadır.

(4) Paris Camii, Fransa'da devletçe tanınan Müslüman tek dini kuruluş. 1982 – 1989 yılları arasında 7 yılda 7000 kişinin İslam'a giriş töreni yapıldı. Adresi : 2, Place du Puits de l'Ermite, 75005 Paris
Telefon : 01 45 35 97 33

(5) Revaklı avlu : Mimarlıkta bir yapının ortasında, önünde ya da arkasında duvarlarla çevrili üstü açık

alan, yer. Yapının ortasında bulunursa buna içavlu denir.

Selam ve sevgilerimle.

Üzeyir Lokman ÇAYCI
Concepteur industriel - Architecte d'intérieur
İç Mimar – Endüstri Tasarımcısı
55, rue Louise Michel
78711 Mantes la Ville
FRANCE

http://monsite.wanadoo.fr/SEVGI/
http://uzeyircayci.sitemynet.com/fleur/index.htm
http://www.artmajeur.com/serap/

Resim : (Önde oturan) sağda Abbas Bencheikh El Hocine, solda oturan bir ziyaretçi,
solda ayakta Abbas Bencheikh El Hocine'in yardımcısı ve sağda Üzeyir Lokman ÇAYCI görülüyor.

ILIMLI İSLAM

Sokaklarınıza, caddelerinize sahip çıkın
Satılacak mal gibi görüyorlar her şeyinizi
Tarihinizi, kültürünüzü ve kutsal değerlerinizi
Alabilirler ellerinizden...

Gerçek : Onlar geçmişimizi görmezlikten gelerek meydanlara çıktılar… Ezanları susturmak ve güneşin önüne engeller koymak istediler. Ama hüsrana uğradılar.

Şahit : Birileri İslam'ın yüceliğini kaldırmayı denediler. Bu da olmadı.

Gerçek : Ahengin, huzurun ve aydınlığın kaynağı halinde gönüllere yerleşen İslam'ı etkisizleştirmek için kalplere girmeyi de başaramadılar. Para, çıkar ve dünya düşkünleri Müslümanlık kisvesi altında insanlar arasına ikilik sokmak için her çirkin yolu denediler.

Şahit : Kalpleriyle görenler, özleriyle düşünenler içlerindeki aydınlıkları dışa yansıtarak bunları izlemeye koyuldular. İslam'ı ılımlılık adı altında yozlaştırmaya hiç kimsenin güçlerinin yetmeyeceğini, çiçeklerin diliyle, insan denilen mukaddes bir kitabın sayfalarını akılla birer birer açarak, kainat ansiklopedisinin içeriğindeki ilahi sanatın güzelliklerini ve yüceliklerini sıraladılar. Kur'an denilen rehberin öncülüğünde gönül kapılarını aralayarak onlara uyarıcılık yaptılar.

Gerçek : Yalanların ve hırsların cirit attığı, adaletsizliklerin ve hukuksuzlukların kök saldığı, cinayetlerin ve tahribatların umursanmadığı, hırsızlıkların ve yolsuzlukların itibar gördüğü, insafsızlıkların ve haksızlıkların zirveye çıktığı yörelerde, çürüyen, ufalanan, katledilen, acılar içerisine itilen, hırpalanan, paramparça edilen, koparılan unsurlar teşhir edildi.

Şahit : Bahsettiğiniz bütün bu olumsuzlukların kaynağında onlar var!

Gerçek : Yozlaştırmaların adıydı ılımlılık… «Medeniyetler arası ittifak» denilerek sergilenenler, eskitilenler, yıpratılanlar, aşağılananlar, ya da katledilenler görmezlikten gelindi. Elbette ırkçılığın, ayırımcılığın ve bölücülüğün olduğu yerlerde medeniyetten, insanlıktan, insan haklarından bahsedilemezdi! Ama onlar her şeyi «toz pembe» gibi göstererek propagandalarını sürdürdüler.

Şahit : Hassasiyetlerin pencereleri kapalı, kapıları kilitli hale getirildi. Duyarlı olması gereken kurumların da sadece adları ortalıkta dolaşıyor.

Gerçek : İnananların yüreklerindeki değerler, yer yer taşlanarak, yer yer iftiralarla, acı ve sert sözlerle, önce yıpratılıyor, sonra da yerlerinden sökülerek atılmak isteniyor.

Yiyeceklerinize, içeceklerinize
Ağaçlarınıza, bitkilerinize, böceklerinize
Köylerinize, nahiyelerinize sahip çıkın
Emeklerinizi, duygularınızı, huzurunuzu ve anılarınızı
Çalabilirler yüreklerinizden...

Şahit : İslam'la ilgisi olmayanların projelerinden biriydi bu. Belki de onlara göre en önemlisiydi.

Gerçek : Aldatılanlara, kendilerini taşıtarak aldattıklarını fark ettirmeden, sinsice hedeflerine ulaşmaya çalışıyorlar.

Şahit : Çürük kalpler, hileli sözler, insafsız yüzler, sömürgenler, sizin gibi görünenler, maskeliler, hırsızlar, benciller, ahlaksızlar, bölücüler, parçalayıcılar, yiyiciler ve katiller size «rehber» olduklarını söylüyorlar.

Gerçek : Alın elinize Kuran'ı, kirli siyasetin oyununa gelmeden, haramilerden etkilenmeden, tacizcilerden uzakta durarak, dünyanızı ve ahiretinizi Cennet'e çevirmek için çıkın yola…

Şahit : Sizin yerinize onların karar vermelerini önleyin… Dik durun, onurlu yaşayın… Kutsallarınıza dokundurmayın !

Gerçek : Hizmeti, hizmet aşkını durduranların, hizmet edenleri solduranların, suçsuz ve günahsız insanları öldürenlerin peşlerinden gitmeyin ! Teşhir edin… Yargılayın… Sorgulayın… suçlayın onları !

Şahit : Duygularınız dağ gibi yüce olsun. İnsanlığınız arşa uzansın… Varlığınız, vakarınız, kahramanlığınız ve imanınız korkutsun onları… Giremesinler içlerinize. Size yaklaşmaya, söz söylemeye cesaret edemesinler!

Gerçek : Billur tasları alın ellerinize… Koyun içlerine buz gibi hayat sularını… Kendinizi Cennette hissederek kana kana İçin...

Şahit : Sen hiç diğer dinlerin ılımlısını gördün mü? Askerlerimizi karargâhlarından koparark mahkemelere ve hapishanelere düşüren güçler İslam'ı da kendi güzergâhından koparark gönül hapishanelerinde eritmek istiyorlar...

Kasabalarınıza, şehirlerinize sahip çıkın
Siz sahip çıkarsanız
Vatanınıza, topraklarınıza, ay yıldızlı bayraklarınıza
Dokunamazlar onlar
Sizin Kültürel, sosyal, tarihi, dini ve siyasi bağlarınıza.

Gerçek : Sizin sahip çıkamadığınız alanlara onlar hazırlık yaparak giriyorlar. İçinizdeki ajanları, çıkar düşkünlerini kullanarak tahriplerini sürdürüyorlar.

Şahit : Yer yer şirin gözükerek, sizden biriymiş gibi inancınıza ait kutsalları kullanarak, sizi kendi alanlarına çekiyorlar. Saflığınızdan, bilgisizliğinizden

faydalanarak ellerinizden, ayaklarınızın altlarından, yüreklerinizden değerlerinizi alıyorlar.

Gerçek : Size yapay depremlerle, farklı gündemler oluşturarak beklemediğiniz felaketleri solutmak istiyorlar!

Şahit : Gözleri kapalı, kulakları tıkalı, gönülleri karartılmış insan topluluklarının, dinle, inançla, imanla, Allah'la ilişkileri olamaz.

Gerçek : Siz hiç cebirin, geometrinin, matematiğin, fiziğin, kimyanın ve diğer ilimlerin ılımlısını duydunuz mu? Nereye ılımlılık girerse orası çöker. Disiplin kalkar, bozulma ve çözülme başlar. E= mc²'yi kitaplardan çıkarır, Albert Einstein'i de unutursunuz. Sir Isaac Newton'dan da söz edemezsiniz.

Şahit : O halde neden ılımlı İslam'dan bahsediyorlar?

Gerçek : İslam'ın yüceliğinden ve kutsallığından korktukları için!

Şahit : Dinlerinde özgür olamayanlar, kendi iradeleriyle hareket etmeyenler, hurafe, saplantı ve bağnazlık içerisinde bulunanlar, dinle, Allah'la irtibat kuramazlar.

Gerçek : Düşmana muhabbet duyanların vay haline!

Dilinize, dininize, inancınıza, kültürünüze, değerlerinize
Çocuklarınıza, analarınıza ve babalarınıza sahip çıkın
Susmak; kaybolmak, erimek ve yok olmaktır
Seyretmek; teslim olmak, unutulmak, kovulmaktır...

GÖLGELER UTANMAZLAR

Doğan, 1970 yılının şubat ayında Fransa'nın Farébersviller bölgesinde doğdu....

1969 yılında Afyon'un Baştepe Köyü'nden gelen Babası Celil'in Freyming-Merlebach maden işletmelerinde zor şartlarda çalıştığını küçük yaşlarda fark etti. Ve kendisinin böyle bir çalışma ortamına girmemesi gerektiğini düşündü.

Zeki ve çalışkan olmasına rağmen "yabancılara karşı takip edilen politikalar nedeniyle" kolej sıralarında yolu kesildi ve sanat okullarına yönlendirildi. Böylece yüksek tahsil yapma beklentisi kendi isteği dışında engellendi.

17 yaşında, mermer gibi sert cisimleri şekillendirmek üzere bir eğitime başladı. Başarısı dikkatleri çekti. Sanat okulundan mezun olduktan sonra öğrendiklerine kendi fikirlerini de ekleyerek dikkat çeken eserler üretmeye başladı. Kısa zaman içerisinde bölgenin Belediye Başkanı yaptığı güzel çalışmaları fark etti. Teşvik için ona bir atölye verdi ve iş tekliflerinde bulundu. O şehrin önemli yerlerindeki boş duvarlara pencere ve doğa görüntüsü verdi. Emeklerinin karşılığını almak suretiyle güzel para kazanmaya başladı.

Bir gün atölyesinde çalışırken yanına daha önce hiç tanımadığı bir kişi geldi :

-Ben Fas'lı bir Öğretmenim. Bu bölgede görevliyim. Çalışmalarınız dikkatimi çekti. Sizi tebrik etmeye geldim. Bu sıralarda Doğan'la tanışmak için gelenlerin sayısı da oldukça fazlaydı.

Babası emekliye ayrıldıktan sonra küçük bir mağaza açmıştı. Zaman zaman da Doğan'ı atölyesinde ziyaret ediyor ve böylece gelişmeleri de yakından takip ediyordu. Kendisine gösterilen ilgilerin çokluğundan olumsuz etkilenmemesi için ona uygun bir dille öğütler de veriyordu. Aradan birkaç gün geçmişti. Faslı Öğretmen atölyede çalıştığı bir sırada tekrar yanına geldi:

-Doğan Bey, kolay gelsin. Ben sana bir teklifte bulunmayı düşündüm.

"Söyleyeyim mi, söylemeyeyim mi ? " diye uzun uzun düşündüm. Ve seninle konuşmaya karar verdim. Yani kabul edersen seninle ortak olmak istiyorum. Doğan, kendisine yapılan bu teklife bir anlam veremedi.

-Dostum, benim yaptığım bu işten sen anlıyor musun? Birkaç gün önceki konuşmalarına göre biliyorum ki anlamıyorsun... Uzun süre sizinle dostluğumuz da yok. Yani birbirimizi iyice tanımıyoruz. Benimle neden ortak olmak istediğini de anlayamadım. Sonra yaş itibarıyla senin gibi tecrübem de yok. Yani nereden bakarsam teklifine cevap vermem güçleşiyor. Ben burada yalnız da değilim. Bu gibi şeylerin riskini ilerde taşımamak için fikir alışverişinde bulunacağım ve sorumlu olduğum kişiler var. Onlara yani anama, babama ve eşime sormam lazım.

Faslı öğretmen aldığı cevaplardan memnun görünmüyordu:

-Elbette annene, babana ve eşine sorabilirsin... Birkaç gün sonra ben seni tekrar ziyaret etmeye geleceğim. Şu an hemen karar vermek zorunda da değilsin... Acelesi yok yani...

Doğan akşam üzeri olup bitenleri babasına anlattı. Babası :

-Oğlum işin içerisinde bir bit yeniği var... Bu adama dikkat etmelisin! Düpedüz bu adamın "senin kazandıklarında" gözü var... Sonra bu bir öğretmen. Yaşça da senden büyük... Ben uzaktan tanıyorum. Görünüşüyle bu herif sağlam bir pabuca da benzemiyor...

-Yani... baba bu adam gelince kabul edemeyeceğimi bildireyim, değil mi? Zaten ben kabul edilemeyecek bir teklif olduğundan da daha önce ona bahsetmiştim.

-Elbette oğlum... Şu zamanda insanlara güvenilmiyor ki... İnsanın en yakınından dahi hayır gelmiyor... Adamın yüzüne gülüp arkasından kuyusunu kazıyorlar. En iyisi tatlı dille başından uzaklaştır gitsin!

- Tamam baba... senin dediğin gibi yapacağım.

Birkaç gün sonra Fas'lı Öğretmen şehir merkezinde bir duvara resim yaparken Doğan'a :

- Kolay gelsin sanatkâr adam... Müthiş bir çalışma... Ben hayatımda böyle bir çalışma görmedim. Seni kutlamamak imkansız...

Doğan içini okşayan iltifatlarla dolu bu sözler karşısında merdivenden inerek onunla tokalaştı...

- Çok güzel sözleriniz için size teşekkür ediyorum hocam...

Doğan'a iyice yaklaşarak yumuşak seslerle :

- Sevgili Doğan, sanatkârların haklarını her ne şekilde olursa olsun vermek lazım. Bu da yerinde tespitlerle olur... İşte ben seninle ortak olmayı da bu sebeplerle istiyorum. Ve şu an bunun için yanındayım. Annenin ve babanın görüşlerini aldın mı?

Doğan kendisine ortaklık teklifinde bulunan bu şahsın tavırlarından da olumsuz etkilenmişti.

- Kusuruma bakma hocam, teklifinizi kabul etmem mümkün değil... Zaten böyle bir insana ihtiyacım olsa benim iki erkek kardeşim var... Önce onları çağırırım...

Faslı Öğretmen :

- Sevgili Doğan senin gibi değerli bir insanın kusuru olur mu hiç... Bu cevabına oldukça saygı gösteriyorum. Ayrıca sana hak da veriyorum. Elbette bir adama ihtiyacın olsa, öncelikli olarak kardeşlerini seçmen kadar doğal bir şey olabilir mi?

Doğan olumsuz cevabının böylesine "nazikçe ve anlayışla" karşılanmasına oldukça şaşırmıştı. İçinden "böyle güzel sözlerin sahibi bir insan asla kötü olamaz..." diyordu. Ona :

- Sevgili hocam... Beni utandırdınız. Sağ olun varolun. Sizin gibi değerli bir insanı bundan sonra atölyeme çay içmeye davet ediyorum. Arada sırada gelirseniz beni ihya etmiş olacaksınız.

- Pekiyi sevgili Doğan, seni şimdi daha fazla rahatsız etmeyeyim. İşinden gücünden alıkoymayayım. İnşallah en kısa zamanda tekrar görüşürüz. Kolay gelsin... Hoşça kal.

Doğan aynı gün, akşam üzeri eşi ve çocuklarıyla; annesini, babasını ve kardeşlerini ziyarete gitti. Onlara olup bitenleri anlattı... Yaptığı işlerden bahsetti. Fas'lı öğretmenle aralarında geçen konuşmalardan söz etti.

- Baba! Fas'lı öğretmen tahmin ettiğimiz gibi değilmiş... Ortak olarak kabul etmeyeceğimi söylediğim zaman anlayışla karşıladı... Yani "ortaklık teklifi" böylece kapanmış oldu.

Aradan günler geçtikçe Doğan'ı taltif edenlerin sayısı oldukça artıyordu. Babası bir yakınlarının ölümü dolayısıyla Afyon'a gittiği bir sırada Faslı Öğretmen Doğan'ı bölgenin en ünlü bir lokantasında yemeğe davet etti. O da bu daveti kabul etti... Oraya gittiğinde aşçılara kadar bütün lokanta çalışanları ve Faslı Öğretmen onu kapıda karşıladılar. İçerisi loş bir şekildeydi... Üzerleri mumlarla ışıklandırılmış sadece kuş sütünün bulunmadığı masalardan birinin en güzel bölümüne, iltifatlarla Doğan oturtuldu. Şampanyalar patlatıldı... Kadehlere konulan içkiler tabakların etraflarına dizildi. Lokanta görevlileri şampanyaların ve şarapların kalitesinden bahsederek:

-Doğan Bey, içkilerimizden ve yemeklerimizden memnun olacağınızı umuyoruz.

Faslı Öğretmen kadehini kaldırarak:

- Haydi sevgili Doğan Bey, yaptığınız güzel çalışmalar ve yüksek sanatınız şerefine!

Doğan :

- Hocam ben içki içmiyorum. Hiç hayatımda içmedim. Böyle yerlere de alışık değilim. Normal olarak ben lokantalarda yemek yemiyorum. Ama senin hatırın için ilk kez buraya geldim.

-Aaaaaa! Sevgili Doğan senin gibi büyük bir iş adamı, bir gün için, böyle güzelbir ortamda benimle şu güzel şampanyalardan ve şaraplardan içse ne olur sanki? Haydi.Haydi isteğimi geri çevirme aydın insan! Al kadehi eline. Sonra fısıltı halinde:

- Bak herkes bize bakıyor. Çaktırmadan sen içmene bak. Doğan kadehlerden birini eline aldı. Elleri ve ayakları titriyordu. Ağzına bir yudum aldığı an tiksinti duyar gibi oldu. Sonra yemek arası normal bir şekilde içmesini sürdürdü. Bir ara ağzında kelimeler dağılırmışçasına Faslı Öğretmene:

-Sevgili Öğretmenim ben artık içmeyeceğim şu meretten. Haram yahu. Bana

Zorla içirdin. Sonra sen de Müslümansın. Hem kendin günahkâr oldun, hem de beni günahkâr ettin! Bak gördüğüm kadarıyla sen benim gibi sarhoş da değilsin. Başım dönüyor yahu. Şimdi ben evime nasıl gideceğim?

- Sevgili Doğan Bey, Sevgili dostum. Biz burada ne güne varız. Taksi çağırırız olur biter. Seni böyle yüzüstü bırakır mıyız hiç?

-O da doğru ya? Pekiyi beni bu kafayla hanım ve çocuklarım nasıl karşılayacak?

- Doğan Bey sen erkek adamsın be! Sen taşlara nasıl şekil veriyorsun? Aklınla ve hünerlerinle. Elbette buna da bir çare bulursun! Sonra; sarhoştan herkes korkar. Bağırdın mı olur biter!

- Doğru ya ben erkek adamım... Evin reisi benim... Bağırdım mı olur biter!

- Bravo Doğan Bey! Doğan tirit gibi sarhoştu. Taksiyle evine geldiği sırada saat 03.00'ü bulmuştu. Eşi merak içerisinde kalmıştı. Kayınvalidesine "yanlış anlaşılır düşüncesiyle" telefon dahi açamamıştı. Doğan:

- Hanım! Hanım! Diye bağırdığı sırada cebinden taksi şoförüne vermek üzere para çıkarmaya çalışıyordu. Eşi kapıyı açtığı sırada Erdoğan şoföre 500 Frank uzattı:

-Üüstü kalsın! Dedi. Fransız Şoför:

-Beyefendi biz halka hizmet ediyoruz. Siz sarhoşsunuz..Yani ne yaptığınızın farkında değilsiniz. Borcunuz, gece tarifesi olarak 50 Frank. Alın şu 450 Frank'ınızı. Dedi ve parasının üstünü vererek oradan uzaklaştı. Eşi, Doğan'ı aşırı bir şekilde alkollü görünce:

- Bak Doğan'cığım seni uykusuz kalarak üç çocuğumuzla şu ana kadar bekledik. Sen hiç içki içmezdin; ne oldu da bugün içki içtin? Birisi mi içirdi yoksa? Gözleri kıpkırmızıydı Doğan'ın.Eşine doğru yaklaşarak:

-Bana bak! Sana hesap vermemi mi bekliyorsun ha? Bırak da felekten bir gün
çalalım. Hani şu nazik öğretmen vardı ya. İşte o davet etti beni. Lokantaya bir yığın para da ödedi zavallı!

- Doğan'ım bak ayakta duracak halin yok! O öğretmen iyi bir insan olsaydı, seni bu hale düşürmezdi? Yalvarıyorum sana. Ne olursun bir daha içme. Her zamanki gibi yemeğimizi sen ve ben çocuklarımızla birlikte yiyelim! Doğan gözlerini irileştirerek eşine iyice yaklaştı:

-Daha konuşmaya devam edecek misin ulan? Söyle sen mi yöneteceksin beni ha? Benim karar verme hakkım yok mu hiç? Bak herkes bana "bey" diyor. Zenginim artık, daha fazla konuşursan nelerle karşılaşacağını biliyor musun?

- Doğan'ım ben senin her şeyine katlanırım. Yeter ki sen bir daha içki içme! Üç çocuk iyice annelerine sarılırken en küçüğü ağlamaya başlamıştı. Annesi onu kucağına aldı.

-Ne oldu yavrum; niçin ağlıyorsun? 3 yaşındaydı Celil. Annesine sarılarak:

-Anne! Ben babamdan korkuyorum! O beni neden kucağına almadı? Beni Sevmiyor değil mi?

- Kes sesini. Evin reisi benim. Şuna bak benden korkuyormuş. Ben öcü müyüm ulan?

Ertesi sabah, eşi Tülay, çocuklarından ikisini, karınlarını doyurduktan sonra okula götürdü. Celil uyuyordu. Kendisi kahvaltıyı eşiyle birlikte yapmak için aç susuz öğleye kadar bekledi. Doğan kalktığı zaman saat 12.00'yi geçiyordu. Kendini oldukça yorgun hissediyordu. Eşi ona olup bitenlerden hiç söz etmedi. Kendi kendine "oldu bir kere. İnşallah bir daha olmaz. Anlarsa yaşadıkları kendisine bir ceza gibi." diyordu. Birlikte kahvaltı yaptılar. Babası Türkiye'den gelinceye kadar Faslı öğretmen üç kez daha onu aynı lokantaya davet etti. Her defasında lokanta masraflarını da ödedi. Doğan içkili bir hayatın iyice içine girmişti. İçmediği zaman elleri ve ayakları titriyordu. Uykusuzlukla beslenen huzursuzlukla çevresindekilerin kendisiyle ilgilenmelerine de oldukça tepki gösteriyordu. Bunlardan en çok etkilenen de eşi ve çocuklarıydı. İş ve aile hayatını olumsuz etkileyen gelişmelerden sonra babası da Türkiye'den gelmişti. Eşi Tülay, çocuklarıyla oldukça sarsıldıkları halde Doğan'ın durumundan tek kelime dahi Celil Bey ve yakınlarına bahsetmedi. Ama kayınpederi, olup bitenleri anlamakta gecikmedi. Doğan'ın tedavisi ve çözümü oldukça güç bir hale düştüğünü de gördü.

Uzun süre doktor tedavisi görmesine rağmen kendisini sürükleyen isteklerin önüne bir türlü geçemedi. Faslı Öğretmen, alkol bağımlısı olmasından sonra bir kez olsun Doğan'ı aramadı. Annesi ve babası gözyaşları içerisinde Doğan'a birçok kez yalvardılar:

-Oğlum bak gurbetteyiz. Güzel işin vardı, kaybettin. Görüyorsun Belediye Başkanı da desteğini çekti. Verdiği atölyeyi elinden aldı. Senin dost bildiğin Faslı Öğretmen şimdi nerede? Seni ne arıyor ne de soruyor? Seni dertlerinle baş başa bırakıp çekilip gitti. Farkındaysan senden intikam aldı. Doğan düştüğü durumdan kurtulmak için kendisiyle ne kadar mücadele ettiyse de bunu başaramadı. Hatta gizlice evdeki kolonyaları dahi içti. Çocukları ve eşi gözyaşlarıyla dolu bir hayata daha fazla dayanamadılar. Bu arada Paris'te bulunan bir dostlarından psikolojik yardım istediler. Geçmişten itibaren onlarla karşılıklı hep dayanışma içinde olan Ömer Bey bu olayı duyar duymaz onların bu isteğine olumlu cevap verdi. Tüm ailenin çektiği çileleri bir nebze de olsa durdurabilmek ümidiyle elinden gelen bütün gayretleri esirgemedi. Doğan, Ömer Bey'in telkinleriyle ancak iki ay kadar içkiden uzaklaştı. Sonra kaçamak yollardan tekrar içki içmeye başlayınca eşi Tülay çocuklarını da alarak evini terk etti. Doğan sonradan eşinin Fransa'nın Reims şehrinde kalan teyzesinin yanında olduğunu öğrendi.

Tülay eşinin kendisiyle görüşmek istediğini öğrenince onu oradan telefonla aradı:

-İçki karşılığında beni ve çocuklarımı dışlamamış olsaydın biz buraya gelmezdik. Bir daha Faslı Öğretmenin ve iğrenç anıların bulunduğu o bölgede yaşamamız imkânsız. Cevabını verdi. Celil, gelini Tülay için Oğluna :

-O yerden göğe kadar haklı oğlum! Dedi. Sen ya içki içme fikrini sürdürerek hem kendi hayatını karartacaksın hem de yuvanı dağıtmayı kabulleneceksin. Ya da içki denen illeti hayatından atıp gül gibi yuvanda çoluk çocuğunla yaşayacaksın. Yani bu iki tercihten birini seçeceksin. Aklın varsa dosta düşmana karşı daha fazla rezil olmadan içkisiz bir hayata geri dön ve hayatını kurtar. O kadını, yani hanımını da acıların içine atmadan tedbirini al!

Doğan günlerce çocuklarını sayıkladı. Geceleri uykusunu bölen düşlerle dağlandı. Onu içki içmeye sevk eden dürtülerle savaştı. Girdiği çıkmazlarda günlerce yalnız başına kalışının sorumlularını aradı. “Bu bir savaş... “ diyordu kendi kendine. “Kazanmalıyım. Elbette kazanacağım!” Gurbette stratejisizliğin ağlarından kurtulmanın mücadelesini veriyordu. Hiç kimseyle görüşmeden geçen günlerin kıskacındaydı. Kendine sertleşerek geri dönmesinden korktuğu duygularını, bir başka kişiye yöneltmeden önce, “aynalardaki görüntüleriyle” konuştu. Çocuğunun “ben babamdan korkuyorum.” sözleri zihninden uzun süre çıkmadı. Bir sabah kahvaltısından sonra annesine ve babasına:

-Ben karar verdim. Dedi. Annesi ve babası önce şaşkın bir şekilde Doğan’ın yüzüne baktılar. Sonra Celil :

-Neye karar verdin oğlum? Dedi.

Annesi ve babası merak içerisindeydiler. Sabırla onun açıklamasını beklediler. Doğan.

-Karar verdim. Çocuklarımın ve eşimin yanlarına döneceğim. Dedi. Hıçkıra, hıçkıra ağlayarak Sevgili babacığım, senin ismini verdiğim Celil burnumda tütüyor. Çok özledim onları çok. Daha fazla dayanamayacağım! Annesi ve babası da gözyaşlarını tutamadılar. Ve üçü birden birbirlerine sarılarak sarmaş dolaş oldular. Celil:

-Doğru ya oğlum, epey azap çektin. Tabi sadece sen değil, hepimiz çektik. Başına gelmedik kalmadı. İçki, bir türlü afet ama bunu sana alıştıran, senin yuvanı darmadağın eden adam da ayrı bir afet, yani iki afet arasında kaldın. Sonra ağlayarak:

-Git oğlum git! Bir daha şu içki denen zıkkımı evinin kapısından içeriye sokma! İçenlerin yanına asla uğrama. Aslan oğlum zaten sana bu yakışıyor. Bak biz ananla hacca giderken sana ve kardeşlerine çok dua etmiştik. Ya Rab kötü niyetli insanların şerrinden çocuklarımızı koru, diye. On yıl geçti aradan. O zamanlar her şey iyiydi. Ama şimdi insanların yöneldikleri şeyler farklılaştı. Biz yönümüzü Kabe’ye

dönüyoruz. Bazıları da, şerre ve kalleşliğe dönüyorlar. Bir başkası da bir başka yöne dönüyor. Allah bizi bir daha bu durumlara düşürmesin!

Doğan birkaç gün sonra dediğini yaptı. Bir ev kiralayarak eşi ve çocuklarıyla Reims'e yerleşti. Onlar için hayatın çileli yolu Reims'de noktalanmıştı.

Paris - 12.07.2005

http://aysun.boran.sitemynet.com/GolgelerUtanmazlar/index.htm

Üzeyir Lokman ÇAYCI
İç Mimar – Endüstri Tasarımcısı
55, rue Louise Michel
78711 Mantes la Ville
FRANCE

uzeyir.cayci@fee.fr

AVRUPA TOPLULUĞU ÜLKELERİNE BAKIŞ

Domates aldım, kazık gibi... Hormonlu yani! Bıçak dahi kesmiyor.
Kendi kendime dedim :

-Önce matkapla del, sonra içine dinamit yerleştir, patlat, parçalansın afiyetle ye!

30 YILLIK GÖRÜNTÜ

Avrupa'da «€» para birimi ile ortaya çıkan ekonomik baskılar; halka hayat pahalılığı, işsizlik, ücret düşüklüğü olarak yansıdı. Bunlar her yıl çözümsüz kaldığı için gelişerek sorunları körükledi. Bu Avrupa'nın görünen bir yüzü... Diğer yüzlerindeki olumsuzluklar ise sayısız problemler olarak toplumlara yansıyor. Yabancıların maruz kaldıkları durumlar ise içler acısı bir görüntü arz ediyor. Yani Türkiye'ye veya Türkiye benzeri ülkelere söz söyleme hakkını elde edenlerin kendi kendilerini denetlemekten kaçtıklarını belgelerle ve örneklerle ortaya koyabiliyoruz.

İş yerleri yöneticilerine verilen sınırsız yetki, dilediklerine istedikleri ücreti vermek, dışlamak istediklerinin ise ücretlerini dondurmak hatta düşürmek gibi adil olmayan görüntüleri körükledi. Bu kontrolsüzlüğün tacizleri ve baskıları artırdığı gibi

bunlara paralel olarak iş kazalarını, meslek hastalıklarını da tetikledi. Patron ya da yönetici baskılarıyla hastalananların sayılarının azımsanmayacak boyutlarda olduğu da bilinmektedir. Tecrübeli kadroların dışlanmaları veya horlanmaları, kendilerine yakın ve kendi seçtikleri tecrübesiz kadroların söz sahibi olmalarını sağlamaktadır. Bu uygulamalar, geleceğe olumsuzluklar taşıyacak şekilde iş kalitesini ve üretim seviyesini de olumsuz etkilemektedir.

Bir örnek olarak, 14 yıldır maaş artışı yapılmayanlardan biriyim. Bu süre içerisinde oturduğum evin kirası ve elektrik, su parası gibi gider tutarları katlanarak arttı. 60 yaşına gireceğim ağustos ayı sonunda emekli olursam verilecek emekli aylığımın ise 386€80 olacağı bana bildirildi. Her ay ödemek zorunda olduğum kira ücreti ise 581€08'dir. Alacağım emekli maaşının hepsini versem dahi ev kirası için 194€28'lik borcumu nasıl ödeyeceğime ve hayatımı nasıl sürdüreceğime dair her hangi bir ilgi gösterilmediği gibi, yol gösterici bir açıklama da yapılmamaktadır. İşte Avrupa'daki sosyal adalet!... Bu sebeple bu yıl oy vermedim. Avrupa topluluğunun halk desteğini kaybetmesi de bu görüntü altında gelişerek sürecektir.

T.C. Anayasasının 62. Maddesinde geçen «yabancı Ülkelerde Çalışan Türk Vatandaşları hakkındaki ifadeler» başlıklı «Devlet, yabancı ülkelerde çalışan Türk vatandaşlarının aile birliğinin, çocuklarının eğitiminin, kültürel ihtiyaçlarının ve sosyal güvenliklerinin sağlanması, anavatanla bağlarının korunması ve yurda dönüşlerinde yardımcı olunması için gereken tedbirleri alır.» hükmü, gerektiği şekilde takip edilip uygulanıyor mu?

Bu yansımaların son seçimlerdeki bazı ülkelerdeki derinliğini görmek ise zor değil :
2009'da Almanya'da katılım oranı : % 43.3... 1979'da bu oran % 65.73 idi.
2009'da Portekiz'de katılım oranı : % 37.05
2009'da Hollanda'da katılım oranı : % 34.8
2009'da Çekoslavakya'da katılım oranı : % 27.84
2009'da Romanya'da katılım oranı : % 27.21
2009'da Litvanya'da katılım oranı : % 20.88
2009'da Slovakya'da katılım oranı : % 19.64

Bu durumu bugüne kadar topluluk ülkelerinde en çok katılımı olan Belçika'da dahi son seçimde % 85.86 oranında görüyoruz. Daha önceki seçimlerde bu oran hiç %90'ın altına düşmemişti. 1979 yılında katılım oranı bu ülkede % 91.36 idi.

1979 yılında 9 üye ülkeyle, katılım oranı % 61,99 Almanya, Fransa, İtalya, Hollanda, Belçika, Lüksemburg, İngiltere, Danimarka ve İrlanda

1984 yılında 10 üye ülkeyle, katılım oranı % 58,98 Almanya, Fransa, İtalya, Hollanda, Belçika, Lüksemburg, İngiltere, Danimarka, İrlanda ve Yunanistan

1989 yılında 12 üye ülkeyle, katılım oranı % 58,41 Almanya, Fransa, İtalya, Hollanda, Belçika, Lüksemburg, İngiltere, Danimarka, İrlanda, Yunanistan, İspanya ve Portekiz

1994 yılında 12 üye ülkeyle, katılım oranı % 56,67 Almanya, Fransa, İtalya, Hollanda, Belçika, Lüksemburg, İngiltere, Danimarka, İrlanda, Yunanistan, İspanya ve Portekiz

1999 yılında 15 üye ülkeyle, katılım oranı % 49.51 Almanya, Fransa, İtalya, Hollanda, Belçika, Lüksemburg, İngiltere, Danimarka, İrlanda, Yunanistan, İspanya, Portekiz, Avusturya, İsveç ve Finlandiya

2004 yılında 25 üye ülkeyle, katılım oranı % 45.47 Almanya, Fransa, İtalya, Hollanda, Belçika, Lüksemburg, İngiltere, Danimarka, İrlanda, Yunanistan, İspanya, Portekiz, Avusturya, İsveç, Finlandiya, Polonya, Macaristan, Slovanya, Çekoslavakya, Estonya, Letonya, Litvanya, Güney Kıbrıs ve Malta

2009 yılında 27 üye ülkeyle, katılım oranı % 43.09 Almanya, Fransa, İtalya, Hollanda, Belçika, Lüksemburg, İngiltere, Danimarka, İrlanda, Yunanistan, İspanya, Portekiz, Avusturya, İsveç, Finlandiya, Polonya, Macaristan, Slovanya, Çekoslavakya, Estonya, Letonya, Litvanya, Güney Kıbrıs, Malta, Bulgaristan ve Romanya

Düşük katılım oranı neyin göstergesi?

FRANSA'DA 30 YIL ÖNCESİ VE SONRASI

1979'da % 60.71
1984'de % 56.72
1989 % 48.8
1994 % 52.71
1999 % 46.76
2004 % 42.76
2009'da % 40.48

Ben yaklaşık 30 yıldır yaşadığım Fransa'da son on yıl içerisinde hayatın nasıl değiştiğini açık bir şekilde gördüm. Ben de bu zor şartları bizzat yaşıyorum. Uzun süre çalıştığım iş yerinde bir sendikanın temsilciliğini de yapmama rağmen gerek benim açımdan gerekse arkadaşlarım açısından işlerin iyiye gittiğini söyleyemem.

Yaklaşık 10 yıl önce 1 kilo domatesi yaklaşık 1,00 Frank ile 3,00 Frank arasında bir fiyatla satın alırken bugün bunu 3€ 00'ya kadar bir fiyatla satın alamamaktayız. 1€00'nun değerini 6,55 Frank olarak ele aldığınız zaman, 1€00'ya domates alsanız bile Frank karşılığında tam 6,5 kat daha fazla para ödemiş olacaksınız. 3€00 olunca vereceğiniz para 19,00 Frank'ı bulmaktadır. 19 misline çıkan bir fiyat artışını Avrupa'da insanlar nasıl karşılayacaklar? Hal böyle iken eğer maaşınız da düzenli artmıyorsa işiniz felaket demektir. Gerçeklerin ifade edilmesinde bu da her şeyi olduğu gibi yansıtmıyor.

Geçmişte 300 000 Frank karşılığında ev sahibi olanlar aynı eve 300 000 € vererek sahip olma durumuna düşürüldüler. (Yani 1.900 000 Frank seviyesine dönüştürüldü)
Hani Türkiye'den görülen tozpembe Avrupa ile bizim içinde yaşadığımız Avrupa birbirinden birçok konuda oldukça farklı, gerek insan hakları açısından gerek değerlerin korunması açılarından hiç de göründüğü gibi değil. «Euro» ile zenginler iyice zenginleştiler. Paraları varlıkları değer üzerine birçok defa katlanarak değer kazandı. Fakirler, daha da fakirleştiler. Orta tabaka ortadan kalktı. Paris çevre yolu kenarları ve köprü altları evsizlerle, kimsesizlerle dolup taşmaya başladı. Karavanlarıyla gelen yoksullar ya da Çingeneler büyük mağazaların park yerlerini ikamet alanı olarak kullanmaya ve gelen giden müşterilerden para veya yiyecek dilenmeye başladılar. Araçların kilitleri kırılarak yapılan hırsızlıklar yoğunlaştı. İnsanlar hayat pahalılığının yanında bir de uğradıkları saldırıları ya da zararları gidermek için de masraf yapmaya başladılar.

Siyasetçiler uluslar arası toplantılarda bu gerçeklere sırtlarını dönerek her şeyi güllük gülistanlık gibi göstererek nutuk atmayı sürdürdüler.

Şimdi ucuz emekle dışarıdan getirilen kalitesiz ürünler, genleriyle oynanmış sebze ve meyveler Avrupa pazarlarında denge unsuru olarak yerlerini alıyor. Boyası kanserojen olan giysiler, oyuncaklar, zararlı katkı malzemeleriyle üretilmiş mamullere rağmen alan memnun satan memnun hesabıyla bu görüntü sürdürülüyor. Bu manzarayı oburlaştırılmış şişman çocuklarda, vücut hatları orantısız olan insanlarda, güvercinlere kadar evcil hayvanlarda dahi görebiliyoruz. Yani para değer olarak insanın önünde yer aldı. Kapitalizm hassasiyetleri budayarak, eriterek hatta yok ederek varlığını pekiştiriyor. Yarınlarda kendi kendilerini kontrol edebilecek akıl sahiplerini bulabilmek ise oldukça güç olacak.

Özgürlüğün ve demokrasinin kepenkleri indirilmiş, sömürünün gücü ise artırılmıştır. Ahlak, dostluk, dayanışma, kardeşlik ve insanlık gibi ulvi değerlerin yerine çıkarcılık, menfaat ve bencillik getirilmiştir.

Bu durum Avrupa ile işbirliği içerisinde olan bütün ülkeleri de insanları da olumsuz yönde etkiliyor.

Avrupa ve ABD sevdalısı birisinin: «Memleketi bir çift kadın memesine satarım» sözü bu anlamda ele alınırsa olumsuzluklara bir örnek olacak!

2008 yılında, daha Avrupa topluluğuna girmeden taze fasulyenin fiyat artışı Türkiye'de bugün %221 oranında! Eğer Türkiye bu topluluğa girerse, o zaman € ile fasulye Türkiye'de sarraflar tarafından satılacak.

Daha Avrupa Birliğine girmeden Türkiye'de AKP yönetiminin basiretsiz uygulamalarıyla bir çok kurumun, değerin ve anlayışın çöktüğünü görüyoruz.

Türkiye'de KDV tezek için %18, fakirlerin simiti için %8 oranında alınırken, zenginlerden pırlanta, yakut ve inci için alınmıyor.

Bir soru: Türkiye Avrupa birliğine girebilecek mi? Cevabın birincisi Avrupa'daki halkların düştüğü durumda ve oylarıyla bu topluluğa bakışında gizli. İkinci husus ise gelecekte birçok unsur bombeleşerek, şişerek, farklılaşarak, değişerek kendi kendine değişik şartlar oluşturacak ve Türkiye asla giremeyecek.

Paris, 07.06.2009

Selam ve sevgilerimle!

Üzeyir Lokman ÇAYCI
İç Mimar – Endüstri Tasarımcısı
55, rue Louise Michel
78711 Mantes la Ville
FRANCE

YILDIZLI PEKİYİ

Okul, öğretmen, kitabın başlığı,
Sıralar üstünde gelecek!
Karne, ilim, tahsil,
Beklenti.
Öğrenciler değil,
Sorunlar büyüyecek.
Küçük zarf içinde bir çocuk
Duvar üstünde
Baş aşağı yürüyor
Eflatun renkli bir böcek!
Anlatılanlar masal değil
Belki şiir gibi okunabilir ya da sahnelenebilinir.

İsmail öğretmenin karşısında el pençe durmanıza da gerek yok. Bize anılarını anlatan Semiha ve Bahtiyar da onun öğrencilerindendi. Olanlar önemli bir şey değildi onlara göre şaşılacak ya da gülünecek!

Şehrin içinde dükkânı vardı. Evinde inekleri, eşekleri, keçileri, tavukları ve horozları yaşardı! O «moooo'ları» ve «meeeee'leri» çok severdi. Okulda öğrencileri ve arkadaşları vardı. Hepsi sevecendi.

Asıl görevi öğretmenlik olan bu insanı ilçemizde tanımayan yok gibiydi. Oldukça sevimli, cana yakın, dost biriydi. Zaman zaman inekleriyle ve diğer hayvanlarıyla ilgilenmek için evine giderdi. O anlarda sınıfın en yaşlı ve iri yarı öğrencisini «arkadaşlarınla ilgilen» diye kendi yerine bırakırdı. O gidince görev

verdiği öğrencisi masanın üzerine çıkarak namaz kılar, durumu idare ederdi.

İsmail öğretmen kendisine sadık olan bütün öğrencilerini «yıldızlı pekiyi not ile» ödüllendirirdi. Öğrencilerinin karneleri bu müstesna notlar ile adeta süslü idi. Göğüslerine takılan başarı kurdeleleriyle evlerine gelen evlatları için anne ve babalar adeta düğün ederlerdi. Not olarak hiç tembel öğrenci yoktu. Bilgi bakımından ise bir şeyler öğrenemedikleri için hepsi tembeldi. İlkokulu bitiren öğrencilerinin ortaokula gelir gelmez tökezlemeleri ve birinci sınıftan terk etmeleri ise yüzde yüz muhtemeldi.

Benler bizlerden daha çok!

Çocuklar bilmiyorlar çarpım tablosunu ya da kuşları sevmeyi.

Sen anlat bana başından geçenleri.

Gündüzleri yaşanan geceleri.

Bunları dinlerken Yusuf ayağa kalktı : «İlçenizdeki İsmail öğretmene bravo», dedi. «Vilayetimizde bizim başımızdan geçenler daha da farklı. Bizim Nedret öğretmenin annesi mi ölmüş babası mı ölmüş. Neyse, dersin tam ortasında her birinde tesbih bulunan öğrencilerine «haydi çocuklar tesbih çekelim» derdi. Hepimiz tesbih çekmeye başlardık.. Ders yerine bize dua okuturdu. 3. sınıftan 5. sınıfa kadar hiç mi hiç ders yapmadık. Günlerimiz laklakla geçti yani. Bizim okulda Devrim isimli dindar bir arkadaşımızı din dersi öğretmenimiz isminden dolayı sınıfta bıraktı! Üniversitede okuyan bir başka arkadaşıma da «neden senin ismin Evrim» diye baskı yapmışlar! Evrim : «Öğretmenim bu ismi ben koymadım, gidin şu an Mersin mezarlığında bulunan babama sorun» dediğini bana söyledi. Ben açık öğrenimimi bu nedenlerle temelim olmadığı için yarım bırakan öğrencilerdendim.

Siz açın kapıları onlar girsinler

Karşılaştıklarının ne olduğunu bilmiyorlar ki dillendirsinler?

Olan oldu bir çok şey kaybettiler

Güçleri yok ki direnşinler

Kemal oldukça düşünceli : «Bu anlattıklarınıza göre Gözde Manav'da kasada duran 26 yaşındaki vatandaşımızın içki sebebiyle ölümünün sorumlusu kim? Eğitim Bakanları mı, öğretmenler mi, anne ve babalar mı? Haydi bu soruma cevap verin!» dedi.

Denetimsiz bir hayat

Devlet sofrası!

Kolay değil

Bütün bunları birlikte yaşamak,

Bize yazın olanları, insanlar bilsin

Böyle Eğitim'in karşısında herkes eğilsin!

Bor, 15.08.2004

GEÇMİŞTEN KOPARILAN ŞEHİRLER ANKARA VE İSTANBUL

İç Mimar – Endüstri Tasarımcısı

Ak görüntüler adıyla bu şehirlerimizin üzerlerine kara bulutlar çökertiliyor.

İdealleri çürüyen, parayı ayna gibi kullanan, siyaseti çıkar aracı kabul eden kişiler tarafından bu şehirlerde uygulanan tahribatlar bize hizmet diye yutturuluyor!

Bu şehirlerin geleceğe nasıl ve hangi konumlarda taşınacağına dair ipuçlarını da bu şehirleri yönetenlerin ve bunları destekleyenlerin tavırlarından anlıyoruz.

Bunlar bugün yüzsüzlük göstererek adeta ilgisizliklerini onaylamanız için, tekrar sizlerden oy vermenizi istiyorlar.

Bu şehirlerde biz yokuz yani millet yok, Atatürk, Atatürk ilkeleri ve tarih de yok, zevksizlik, bilgisizlik ve ilkellik var!

Geçmişte görmediklerimizi bunlarda görüyoruz!

Dolmabahçe Sarayı'na kadar uzanarak, kendilerine bu faziletli yerlerde siyasi büro açanlar, tarihi kendi yerinde bırakmama kompleksini taşıyorlar. Bunlar şuursuzca, «kendi kendilerine gelin - damat olarak» ebedileşmek için adımlar atıyorlar... Tepki alıp almayacaklarını düşünmeden gelecekte koyacakları noktaları da önceden belirginleştiriyorlar.

Bu noktalarda, bulundukları yeri tanımlamak için Anayasa'ya ve mevcut kanunlara aykırı bir şekilde mitinglerde Şeyhülislamlık, padişahlık gibi unvanları kendilerine yakıştırarak yükseklerde saltanat aramalarının Atatürk ilkelerine ve Cumhuriyet kanunlarına bağlılık göstereceklerine dair yaptıkları yeminlerle çelişip çelişmediğini de hiç düşünmüyorlar. Karşılaştıkları eleştirilerden sonra da kendilerine koydukları unvanları inkar ediyorlar.

Bunları bu şehirlerdeki tarihi izleri silerek gerçekleştireceklerine inandıkları için de tahribatlarını derinden ve gizleyerek yürütüyorlar.

Bunlar bugün yüzsüzlük göstererek adeta ilgisizliklerini onaylamanız için, tekrar sizlerden oy vermenizi istiyorlar.

Bu şehirlerde biz yokuz yani millet yok, Atatürk, Atatürk ilkeleri ve tarih de yok, zevksizlik, bilgisizlik ve ilkellik var!

Bu şehirlerin sokaklarında suskunluklar yürüyor, vurdumduymazlıklar gezinti yapıyor, ilgisizlikler görev yapıyorlar!

Çeşitli iklim şartlarında bu şehirlerimizden bize yansıyanları Avrupa ülkelerinde görmeniz mümkün değil! Yani insan adeta bu şehirlerimizde unutulmuş durumda. Sabah evinizden sağlam çıktıysanız akşam

evinize sağ veya sağlam dönmeniz mümkün olmayabilir. Kontrolsüzlüğün ve denetimsizliğin cirit attığı bu şehirlerde inşaatlardan düşürülen çeşitli malzemelerle hayatlarını kaybedenlerden, açılan kanalizasyon çukurlarında ölen çocuklarımızdan veya değişik ihmallerle kaybettiğimiz veya özürlü hale düşürdüğümüz insanlarımızdan bahsediyorum!

Bu kişiler bugün yüzsüzlük göstererek adeta ilgisizliklerini onaylamanız için, tekrar sizlerden oy vermenizi istiyorlar.

Bu şehirlerde biz yokuz yani millet yok, Atatürk, Atatürk ilkeleri ve tarih de yok, zevksizlik, bilgisizlik ve ilkellik var!

İstanbul'da yağmur yağdığı bir gün Aksaray'da iseniz, yolcu taşıyan araçlara binmeniz mümkün olamadığı zaman haliniz harap! Yürüyerek Kapalıçarşı'ya gitmek isterseniz, bir tek sığınak dahi bulmanız mümkün değil! Kaldırımların düzensizliği ve yollardaki su birikintileri de sizin ne denli etkileneceğinizi gösteren unsurlar! Bir de özürlü iseniz veya bir özürlüyü götürüyorsanız sizi rahatça ulaştıracak yol veya size nefes aldıracak bir sığınak bulmanız mümkün değil! İlgisizlikler Ankara'da da İstanbul'dan farklı değil, yaşlı, hasta veya hamile iseniz, ya da şiddetli bir rüzgârla sicim gibi yağmur yağıyorsa üstten geçen yollara çıkabilmeniz, sığınaksız kaldırımlardan yürüyebilmeniz mümkün değil!

Bu kişiler bugün yüzsüzlük göstererek adeta ilgisizliklerini onaylamanız için, tekrar sizlerden oy vermenizi istiyorlar.

Bu şehirlerde biz yokuz yani millet yok, Atatürk, Atatürk ilkeleri ve tarih de yok, zevksizlik, bilgisizlik ve ilkellik var!

Bu şehirlerde mağazaların kaldırımlara sarkan tabelaları, reklam panoları ve belediyelerce konulan işaret panolarının, yüksekliğiyle, çıkıntı mesafesiyle nasıl tehlike arz ettiğini de ortaya çıkan kazalarla görüyoruz. Mağazaların dış cephe renkleri, yayaların geliş ve gidişlerini olumsuz etkileyen dışlarına çıkarılan tezgâhlar, her birisi şehirleşmenin dışında bir görüntü arz ediyor ve bu şehirlerimizdeki yönetim boşluğunu ortaya koyuyor!

İşlek caddelerde süratle geçen araçlardan kaldırımlarda yürüyen insanlarımıza gelebilecek tehlikelere karşı, herhangi bir önlem alındığını da göremiyoruz!

Avrupa'da şehircilik büroları öncülüğünde, yukarıdaki bahsettiğim bütün konular tek tek kurallara bağlanıyor ve kayıt altında tutuluyor. Her bir değişiklik veya yenileme ise bu bürolardan izin alınarak gerçekleştiriliyor.

Sokak veya cadde isimleri ulusal değerlerle çatışmıyor!

Bizimle özdeşleşen adeta bir tarih dokusu gibi şehirlerle birlikte değer kazanan sokak ve cadde isimlerinin bu şehirlerimizde gelişigüzel kararlarla değiştirildiğini görmekteyiz. Victor Hugo'nun doğduğu evin bulunduğu sokağa başka bir isim verseniz, nasıl karşılanırsınız? Bu sebeplerle her insanımız bir değer kabul edilmeli ve doğduğu eve, oynadığı sokağa, yürüdüğü caddeye, gezinti yaptığı parka, yaşadığı şehre saygı göstermek zorundasınız. İsim değişikliği kanunlarla zorlaştırılmalı, bilim adamları ve Türk Tarih Kurumu vasıtalarıyla bir komisyon tarafından yürütülmelidir.

Diğer şehirlerimizde oynanan oyunları Ankara ve İstanbul'da da görüyoruz;

Yöneticileri verdikleri seçim rüşvetlerinin insanlarımıza uyuşturucu etkisi yaptığını düşünüyorlar! Narkoz verilen bir kişi, yapılan ameliyatı fark etmiyorsa, rüşvet alan kişiler de «ceplerinden, akıllarından, geleceklerinden, üzerinde yaşadığı topraklardan nelerin alındığını, bilmiyorlar» şeklinde kabul ediliyorlar!

Ankara ve İstanbul'da Belediye Başkanlığı yapan zatları bulundukları şehrin tarihi, tarihi dokusu konusunda bir imtihan yapsanız her ikisi de kaybeder!

İstanbul Kapalı çarşıyı hemen hemen 18 yıl sonra 2007'nin sonunda gördüm. Dışarıda yağmur yağıyordu! İçerde birçok yerde tavandan akıntılar vardı. Bazı bölümlerde akıntı olan yerlere kovalar konulmuştu. Duvarlardaki bakımsızlığı aksettiren görüntüler... Yani Kapalıçarşı geçmişin muhteşem derinliğinden, anılara aynalık yapan görkemli tarihinden bugünkü ilgisizliğe, umursamazlığa isyan edercesine bir haldeydi... Sanki ağlıyor gibiydi! Esenler Terminalindeki görüntü daha da hazin! Viraneyi andıran su dolu çukurlar! Yerdeki çöpler, balgamlar! Ayakkabılarıyla evlerine mikrop taşıyan yolcular..

Bu kişiler bugün yüzsüzlük göstererek adeta ilgisizliklerini onaylamanız için, tekrar sizlerden oy vermenizi istiyorlar.

Bu şehirlerde biz yokuz yani millet yok, Atatürk, Atatürk ilkeleri ve tarih de yok, zevksizlik, bilgisizlik ve ilkellik var!

Çağın gerisinden giden yöneticileri ortaya koydukları işlerden, kişisel çıkarlar yönündeki hizmet dışı faaliyetlerinden, particilik ve yandaşlık ilişkilerinden tanıyoruz. Halbuki çıkar yerine vatanı, particilik yapma yerine de millete hizmeti ön plana getirmeleri gerekirken bunlar çağın süratle gelişen yüzünü fark edemiyorlar! İktidarda kalabilmek için emperyalist ülkelerin sömürü çarkına takılıyorlar! Başları döndükçe kendilerini ayakta tutanlardan ve sömürenlerden yardım istiyorlar! Yardım ediliyor görüntüsü altında kendilerine ve millete ait birçok şey

kaybediliyor! Aynen kumar masasında kaybeder gibi! Çarkların hem titreşimi, hem dönüş hızı arttıkça hırçınlaşıyorlar…

Size soruyorum? Mitinglerde, «yüksek gerilim hatlarından yayılan manyetik dağılımlardan veya şehrin göbeğinde yer alan elektrik direklerinden, trafolardan, televizyon vericilerinden, fabrikalardaki makinelerden, çevreye yayılan seslerden, gürültü kaynaklarından ya da uzaydan evlerimize kalın beton duvarları aşarak giren görüntülerden» bahsediyor mu?

13 yaşındaki çocuğun eleştirisine dayanamayan Ankara'nın havasını, İstanbul'un fakirlerini soramazsınız! Biz hazır mıydık yüzlerce insanın birlikte hazırladığı sinema filmlerine, dizilerine... Bunların insan beyninde ne gibi değişiklikler veya tahribatlar yaptığını tesbit edecek bir kurum, bir komisyon, bir ilim adamları topluluğu oluşturduk mu?

Ankara Türkiye'nin beyni ise İstanbul kalbidir! Kötü yönetimler bu iki şehirden tüm ülkemizi olumsuz etkilemektedir!

10.03.2009 tarihli Evrensel Gazetesi'nde yer alan : «Belediyenin icraatları yüzünden balıkçılık mesleğimiz öldü, diyerek iş isteyen balıkçıya Rize Belediye Başkanının akıl verdiği iddia edildi haberiyle İstanbul ve Ankara'yı hatırlatan meslekler ve özellikler geçti aklımdan...

İstanbul'da balıkçılığı denizi kirleterek öldüren, etkisini hesaplamadan ABD'nin savaş gemilerini geçiren zihniyet ile Ankara keçisini unutturan siyaset hepsi aynı noktada birleşiyorlar!

Beyoğlu'nda veya Kızılay'da buluşan sevgililer; içleri beton yığınlarıyla doldurulan, Satılarak kapatılan, Sümerbank gibi müşterileriyle, ürettikleriyle bir kültür, bir tarih olan müesseselerin yüreklerimizden koparılan bu iki şehirde geçmişi soluyabiliyorlar mı?

Bu kişiler bugün yüzsüzlük göstererek adeta ilgisizliklerini onaylamanız için, tekrar sizlerden oy vermenizi istiyorlar.

Bu şehirlerde biz yokuz yani millet yok, Atatürk, Atatürk ilkeleri ve tarih de yok, zevksizlik, bilgisizlik ve ilkellik var!

Bozulan çehreleriyle bu iki şehir iki doktor arıyor! Paris, 11.03.2009

ÖÇ (TİYATRO)

«Işıklar evlerimize girince karanlıklar gider…»
Üzeyir Lokman ÇAYCI

Kişiler :

Bekir Efendi : İşçi emeklisi (70 yaşında)

Necmi : Bekir Efendi'nin oğlu (29 yaşında)

Profesör Kemal : Bekir Efendi'nin erkek kardeşi (60 yaşında)

Polis memuru

Bekir Efendi 40 yıl Almanya'da çalıştıktan sonra Türkiye'ye döner. Hayatını kendisine beşiklik yapan Bor ilçesinde geçirmeye karar verir. Oldukça yorgundur. Türkiye'de bulunduklara süre içerisinde gerek hanımı Cavidan'la ve gerekse tek oğlu Necmi'yle hiç ilgilenmemiştir. Onun ilgi alanında sadece para vardır…

Necmi ise annesi öldükten sonra uzun süre Türkiye'de yalnız ve başıboş kalmıştır. İçkiden başka dayanağı yoktur.

BİRİNCİ PERDE

(Gün yavaş yavaş ağarmaktadır… Radyo açıktır. Bekir Efendi'nin dış kapıdan girdiği görülür. Elindeki ekmeği masanın üzerine bıraktıktan sonra, Necmi'nin yattığı divanın üstünü düzeltir. Yerdeki şişeleri ve eşyaları toplar, diğer kapıdan çıkar. Tekrar gelerek ekmeği alır. Mutfakta kahvaltı yapmakta olduğu anlaşılır.)

İki kapı, dolap ve pencerelerden oluşan bir oda… Sağ ve sol duvarların bitişiğinde iki divanla, solda divan yanında üzerinde ilaçlar bulunan bir sehpa ve ortada ise etrafında sandalyeler bulunan bir masa… Masanın üzerinde ise Necmi'nin çerçeveli çocukluk fotoğrafı, resimli mecmualar, eski bir şamdan üzerinde mum, kitaplar ve radyo bulunmaktadır. Duvarda bir ayna, sağdaki divanın yanında da, yerde yatık bulunan boş içki şişeleri göze çarpmaktadır.

Radyodan «haber saati" isimli programdan konuşmalar duyulur :

« Sevgili dinleyiciler, işte bir kaç başlıkla huzurlarınızdayız. Yine zam haberleriyle sarsılacaksınız… Yarından itibaren ejderhalar gibi pahalılık üzerimize geliyor ! Trafik kazalarında rekor kırdık! Yollar otobüslerle dolup taşıyor. Nehir ve tren taşımacılığımız adeta yok gibi! Yurdumuzun dört köşesinde korsanlar ha bire arabalarımızı yakıyorlar! Şer gönüllüleri ve caniler artık korkmuyorlar! Eğitimde, ahlâkta ve inançta seviye düştü! Meydanlara çıkanlar bilir bilmez, dinden, imandan, ilaçtan, vatan kurtarmaktan bahsediyorlar! Yani anlayacağınız, herkes imam, doktor, siyasetçi oldu! Aile yapımız ise ha bire parçalanıyor… Şehirlerimiz ilgisizliğin kurbanı! Sigara ve içki tüketiminin artması bizi korkutuyor! Ajanlar ülkemizde at koşturuyorlar! Önemli kademelerdeki insanlarımız kaza süsü verilerek birer birer öldürülüyorlar. »

Bekir Efendi : (Radyo haberlerini dinlemektedir) Ne günlere kaldık?

(Radyoyu kapatır, sandalyeye oturarak Necmi'nin fotoğrafını eline alır) Bir daha geri gelmeyecek güzelliklerden kaçışımdan bahsediyor sanki? Kendisini unuttuğumdan, ihmal ettiğimden bahsediyor gibi... Unutmanın kaybetmek olduğunu bana hatırlatmak istiyor!

(Elindeki çerçeve ile ayağa kalkar) Gecelerin sihirli boşluğunda kendimi kaybettiğim anları, ya da karşılarında hiç ses çıkaramadığım haksızlıkları eğer şimdi görüntüleselerdi acizliğim ve zavallılığım açığa çıkacaktı…

(Ayaktayken, eğilerek masa üzerindeki bir mecmuanın sayfalarını karıştırır) İkiniz de haklısınız ey kelebek ve boşluğa tekme atarken dudakları uçuklayan eşek!

(Öne doğru gelir) İnişli ve çıkışlı yollarda, gençliğimin gücünü kullanarak vefasızlık ettiğim insanlarla ben nasıl yüzleşeceğim?

(Başını yukarı kaldırarak) Menfaat kulluğu, çıkar çobanlığı ve öfke tüccarlığı yapmanın nelere mal olduğunu şimdi gayet iyi biliyorum.

(Ellerine bakar) Sanki boşa akıttığım suların içerisinde boğuluyorum.

(Pencerelerden dışarı bakar) Kalplerini kırdığım insanlar beni yanlız bırakarak öçlerini alıyorlar!

(Duvardaki aynaya bakarak, ağzını açar, dişleri görünür) Daha önceden maskemi çıkarsaydım, insanlar acımasız yüreğimle, dengesiz duygularımla ve kontrolsüz arzularımla beni görmüş olsalardı bugün için bir tek dostum kalmayacaktı…

(Ortadaki masaya yaklaşır ve bir sandalyeye oturur. Dirseğini masaya koyarak eline başını dayar) Bir de kendi kendimi aldatıyorum… Sanki şimdi etrafım dosttan geçilmiyormuş gibi ulu orta konuşuyorum! Çevremdekilerin adil olamadıklarını söylesem belki biraz inandırıcı olabilir… Bana rehber olan yanlışlıkların, suçların ve günahların sahibiyim. Düşünce fakirliğini zenginlik olarak algılayanlar arasında yaşamanın ne demek olduğunu dahi bilmiyorum.

(Sabit bir noktaya bakarak) Zamanında öğretmenlerim keşke bana utanmayı öğretselerdi? Hırslarımı taşımak için 40 katır yetmez… Ne yaptığıma, neyi yapamadığıma bakan mı var sanki? Patronu olduğum toprakların çırağı olma gibi bir yöne itildiğimi görür gibi oluyorum. Ne hale düştüm, ne hallere düşürüldüm?

(Tekrar ayağa kalkar… İçerden küçük bir tabak içinde iki parçaya bölünmüş bir elma getirir. Yarısını yer…) Sevgili oğlum ben sana hayatında bu şekilde bir ikramda bulunamadım. Bak… elmanın yarısını da senin için bırakıyorum… (Eline oğlunun fotoğrafını

alır… Gözleri yaşararak…) Necmi oğlum… Necmi! Konuşsana benimle… Bir defa olsun bana "baba" de.

(O sırada dış kapı açılır. İçeriye elinde içki şişesiyle, sarhoş bir şekilde Necmi girer… Odanın ortasındaki masaya yaklaşır. Bir sandalyeye oturur. Şişeyi ağzına dayayarak içkisinden içer. Bekir Efendi soldaki divana yaklaşır… Üstündeki yorganı açar. Oturur. İki elinin arasına başını alarak oğlunu izler.)

Bekir Efendi : Yanılgılar upuzun… Kavramlar paramparça… Çevremizde insan avı var… Sinsice ve aptalca!

(Ayağa kalkar) Sen ve ben bu güne kadar annenin yokluğunun farkına vardık mı? Ya da senin benim varlığımdan ne hissettiğini ben bilmiyorum… Yarın da aynı şeyleri yaşayacağız ! İhtiyaç duyulduğu zaman, faydası olmayacak bir gelecekten bahsediyorum. Biliyorum bugün de benimle konuşmayacaksın ! Ama aslında kendi halin sana benden daha çok şey anlatıyor.

Ben Almanya'da inşaatlarda usta olarak çalıştığım sıralarda duvarları şekillendirmekten zevk alırdım. Harçlara hayallerimi karıştırırdım o zamanlar…Ama ne yazık ki, yuvamı dilediğim gibi şekillendirmek aklımdan geçmezdi… Bu sebeple bugünkü hayatı bu şekilde yaşıyorum. Kendi ellerimle yüreğimden kopardığım bir varlık olarak susmakta ve bana «baba» dememekle haklısın! Seni bende ve beni sende tüketenler utansın… Önce kendim için, sonra da senin için söyleyeceğim bir söz var... Bu da : «Unutmak kaybetmektir! » sözü...

(Necmi'nin fotoğrafı elindedir) Kısa süreli mutluluklar uçucudur. Çoğu zaman da insanlara zararlı olurlar. Görüyorsun ki ben yaşlandım. Yakındaki hasret, uzaklardaki hasretten daha sarsıcı… Acıları sırtımda taşıyamıyorum. Kolay mı bir şeyler olmak?

(Sessizlik… Ayağa kalkar. Pencerelere yaklaşır.) Bak yine gece çöktü dışarıda. Korkunç gölgeler geziyor sokaklarda. Sanki Bağdat'ı görüyorum, kıpkırmızı bir kan denizinin ortasında. (Necmi'ye dönerek) Bakışların soğuk… Ellerin titriyor senin…

(Necmi'nin gözleri irileşir… Ayağa kalkar ve Işığı söndürür. Perde kapanır)

İKİNCİ PERDE

(Gün yavaş yavaş ağarmaktadır … Radyo açıktır. Dış kapıdan giren Bekir Efendi elindeki ekmeği masanın üzerine bıraktıktan sonra, Necmi'nin yattığı divanın üstünü düzeltir. Yerdeki şişeleri toplar, diğer kapıdan çıkar. Tekrar gelerek ekmeği alır. Mutfakta kahvaltı yapmakta olduğu anlaşılır.)

"Haber saati" konuşmaları radyodan duyulur :

"Sevgili dinleyicilerimiz sizlere şimdi aldığımız bir haberi ulaştıracağız…Gıda dağıtım işinden denizcilik sektörüne geçen Orak, Safra adlı kuru yük gemisiyle taşımacılık yapacak… Yani kaşla göz arasında 40 yıl gurbette çalışmadan, Orak, kısa sürede

koskoca bir geminin sahibi oldu. 95.7 metre uzunluğundaki geminin piyasa değerinin ikinci elde 5 milyon dolar olduğu belirtiliyor. Geminin kapasitesinin 200 TIR'ın taşıdığı yük değerinde olduğu da her yerde allandıra ballandıra anlatılıyor... Bugünkü iktidarla ilgili haberler bununla da sınırlı değil… Yüzsüzlük bulaşıcı bir hastalık gibi birinden diğerine geçiyor… Osuman Küpe'nin oğlunun da gemi işletmeciliğine merak sardığı iddia edildi. Küpe'nin oğulları Mimat Hilad, Simail Küpe ve Yalha Küpe'nin ortak oldukları Buz İnşaat adına 9 trilyonluk teşvik temin edilerek, Çin'den gemi aldıkları haberleri soğuk rüzgâr gibi ortalıklarda dolaşıyor.

Ayrıca Osuman Küpe'nin oğullarının 600 evi olduğu iddiası ise piyasaya bomba gibi düştü! Gözler diğer oğullarına çevrildi.

Kepekkatan'ın oğlunun ardından Yüzali Şimşek'in oğlunun gemi alması siyasi kulislerin gündemine oturdu. Yüzali Şimşek'in 24 yaşındaki oğlu Serkan Şimşek kız kardeşi ile 10 milyar lira sermayeli şirketi adına 720 milyar liraya Mo-Mo gemisi satın aldı. Bunlar bu halleriyle kendilerini kalkındırmaya çalışıyorlar. Gemilerini kurtaran kaptanlar denmez mi bunlara?

Sevgili seyircilerimiz burada bu gibi iktidar faaliyetlerini anlatmaya ne gücümüz yeter, ne de vaktimiz? Bu sebeple sizi bu konuları bizzat takip etmeye çağırıyoruz... Biliyorsunuz, hiçbir zaman felaketler sırıtarak gelmezler. Bu kafalardan kendi çocuklarınız için en ufacık bir ilgi bekliyorsanız havanızı alırsınız. Bunlara oylarınızı verdiğiniz için, sizlere onlar adına ne kadar teşekkür etsek az... Hiç olmazsa bundan sonra da bu zavallıların devlet imkanlarıyla diğer ihtiyaçlarını karşılamalarına da vasıta olacaksınız. İyi ki varsınız. Sizin kıymetinizi bilmeyenler taş olsunlar!

Bekir Efendi : (Radyo haberlerini dinlemektedir) Ağzına sağlık! Ne kadar güzel konuştun! Bir de benim gibi 40 yıl gurbette şuursuz çalışanlara çocuklarının yalnız ve kimsesiz bırakılmalarına, yüreklerinden duygularının sökülüp atılmalarına sebep olan çıkarcılardan, hainlerden de bahset! Biliyorum pusudaki kafalar av peşinde! Din maskesi altında yetkilerini sıçrama tahtası gibi kullananlar var. Zayıf noktalar daima sırıtıcı oluyorlar... Cahillikler acizliklerin örtüsü... Bu cılız örtüler çekildikçe çirkinlikler açığa çıkıyor ve etkinlikler çöküyor!

Bekir Efendi : (Radyoyu kapatır, oturur, oğlunun resmini eline alır) Bizi Almanya'da da burada da yok farz ettiler. Bizim oralarda ağa gibi yaşadığımızı düşünenler var! Onlara göre sanki para süpürdük! Yürürken... gezerken... yatarken ceplerimiz marklarla doluyormuş gibi algılandık! Seni böyle yorumlayanlar karşısında göz göre göre unutuldun... Sonra da kayboldun! (Derin derin iç çeker) Bir gün olsun... bir

kez olsun sen orada ne bok yiyorsun diyen olmadı... Onlar için lâf üretmek iş yapmaktan daha kolay!

Vay Necmi'm vay! Daha çooook resminle avunacağım. Hiç olmazsa sen yokken dilediğim gibi konuşuyorum. Kim bilir şu an benim paralarımla hangi kahvehanenin köşesindesin? Önünde rakı... dut yemiş bülbül gibi hiç sesini çıkarmadan buraya geleceğin, yani zıbaracağın vakti gözlüyorsun. Sen orada kalabalık içinde yalnızsın... Ben burada kendi içimde yalnızım... Ahhh farkına varamadığın bir tek şey var?

(Sessizlik, müzik, ayağa kalkar. Duvardaki aynaya doğru yaklaşır...)

Bekir Efendi : (Aynaya bakarak kendi görüntüsüyle konuşur) Ahhh... farkına varamadığın bir tek şey var... dedim ya? Bu da hayatın kısalığı...

Ömür geçip gidiyor... Dün tuttuğunu koparıyordun... Bugün oğluna sözünü geçiremiyorsun! 70 yıllık koca herif! Hıyar oğlu hıyar!

(Oda kapısından çıkar, sonra bir kitapla içeriye girer... Masaya doğru yaklaşır ve sandalyeye oturur. Kitaptan bir sayfa açar, yüksek sesle okur)

Zamanın ikinci yüzü karanlık
Önümüze çıkan bir çok şeyler var...
Fark etmediğimiz...
Yanından geçip gittiğimiz gerçekler gibi!
Düşmanı bol...
Zengini aptal
Fakiri çaresiz
Okumuşu gayesiz
Bir toplum...
Böyle giderse
Yaşının götürdüğü yerden
Bir daha
Geri gelemez Halil Usta...

(O sırada dış kapı açılır. İçeriye elindeki içki şişesiyle, sarhoş bir şekilde Necmi girer… Odanın ortasındaki masaya yaklaşır. Bir sandalyeye oturur. İçkisinden içer. Bekir Efendi soldaki divana yaklaşır… Üstündeki yorganı açar. Oturur. İki elinin arasına başını alarak oğlunu izler.)

(Necmi de babasına doğru başını çevirir… Göz göze gelirler. Perde kapanır.)

ÜÇÜNCÜ PERDE

(Gün yavaş yavaş ağarmaktadır… Radyo açıktır. Dış kapıdan giren Bekir Efendi elindeki ekmeği masanın üzerine bıraktıktan sonra, Necmi'nin yattığı divanın üstünü düzeltir. Yerdeki şişeleri toplar, diğer kapıdan çıkar. Tekrar gelerek ekmeği alır. Mutfakta kahvaltı yapmakta olduğu anlaşılır.)

İki kapı, dolap ve pencerelerden oluşan bir oda… Sağ ve sol duvarların bitişiğinde iki divanla, solda divan yanında üzerinde ilaçlar bulunan bir sehpa ve ortada ise etrafında sandalyeler bulunan bir masa… Duvarda « Ayıyı nereye götürürseniz götürün kendisini

ormanda sanır!» yazısı bulunan bir tablo asılıdır. Masanın üzerinde ise Necmi'nin çerçeveli çocukluk fotografı, resimli mecmualar, eski bir şamdan üzerinde mum, kitaplar ve radyo bulunmaktadır. Duvarda bir ayna, sağdaki divanın yanında da, yerde yatık bulunan boş içki şişeleri göze çarpmaktadır.

Radyodan «haber saati" isimli program konuşmaları duyulur :

« Sevgili dinleyiciler, işte bir kaç konuyla tekrar huzurlarınızdayız. Uzun bir yolun çıkış noktasındasınız! Ayaklarınızı ne kadar uzağa atarsanız atın oradan hasret çıkıyor... Çeviremeyecekleri dümenlerin başlarına geçenler, perakende yalanlarla acılarınıza ıslık çalıyorlar. Onlar kötülük yaparak rahatlıyorlar... Bizleri tüyleri yolunacak tavuk gibi görenler var! Kemerlerinizi bağlamayı unutmayın... Çünkü sizi güvenliksiz bir geçitten geçirmeye zorluyorlar. İftiraların önlerindeki kargaşalıklardan, mahkemelere intikal ettirilen dayanaksız dosyalardan, ceza şekline dönüştürülen suçlamalardan medet umanlarla karşı karşıyasınız... Yüzlerinden nefret yağan ahmaklar, tecavüze uğramış aynalardan, zurnaların ucundaki sineklerden, türban adı altında rahibeleştirilen kadınlardan, kâtil kamyonlardan hiç söz etmiyorlar.

Telefonlarınızın hukuksuz bir şekilde dinlenebileceğine dair kuşkularınıza hak verenler çok! Halleriyle dini yalanlayanlar her an size de çamur atabilirler… Cilalı siyaset devrinde siz de mağdurlar listesinde yer alabilirsiniz ! Biliyorsunuz kablumbağalar çiftetelli oynamasını bilmezler! Onlar başarısızlığın dokunulmazlığı ve zayıflığın gücüyle, masumları kovalama ekibi gibidirler. Yaşadığınız şehirde size ait neyiniz kaldı? Şimdi ulu orta yapılan bir kötülüğün kırk yamasından bahsediyor herkes ! Yıpratılmamış bir tek şey gösterin bana… Sanki onlar sizden öç alıyorlar. Siyasi tercihlerini sizden yana yapmayanların bulundukları yerlerde kalma ihtimallerinin ortadan kalktığı da gözlenmektedir ! Başkalarının bastonlarıyla yürüyenler uzaklara asla gidemezler… »

(Kapının zili çalar. Bekir Efendi kapıyı açar. Kardeşi Profesör Kemal elinde bir valizle içeriye girer. Kucaklaşırlar. Valizi, karşı duvarın dibine konulur.)

Bekir Efendi : (Radyoyu kapatır) Hoş geldin kardeşim. Yıllarca birbirimizi göremedik... Saçların da benimkiler gibi bembeyaz olmuş! Nasılsın, iyi misin? Emekli oldun mu?

(Profesör Kemal çeketini çıkarır. Her ikisi birden ortadaki masanın kenarındaki sandalyeleri çekerek otururlar.)

Profesör Kemal : Evet ağabey, hemen hemen on yıl oldu birbirimizi görmeyeli. Seni ve bende izleri olan çevremi oldukça özledim. Hepimiz birbirimizden uzaklarda yaşamaya zorlandık… Anlayacağın hasret, gurbet derken yılları tükettik!

Bekir Efendi : Olumsuzluklar içerisine itildik… Birileri de dayanma gücümüzü alıp gittiler.

Profesör Kemal : Necmi nerede ?

Bekir Efendi : O bir kahvehane köşesinde günlerini hiç ediyor... Her gün tirit gibi sarhoş geliyor eve… Beni sevmiyor. Benimle konuşmuyor. Adeta benden öç alıyor. Yani ektiklerimi biçiyorum ben!

Profesör Kemal : Demek alkol bağımlısı oldu...

Bekir Efendi : Hem kendini kontrol edemiyor, hem de çevresini tanımıyor. Yani o küçük Necmi'nin yerinde başka bir kişi var!

Profesör Kemal : Hiç kimse kendisini sorgulamıyor. Dayanaksız ithamlar, kuşku üreten ön yargılar, gerçekleri gizleyen örtülerle karşı karşıyasız. Bu sebeplerle senin gücünün yetmediği yerlerde sorumlulara, destekçilere veya devlet otoritesine de rastlayamıyoruz. Geçen gün televizyonda konuşmasını dinledim devam eden Fener yolsuzluk davasıyla ilgili olarak : "Falan ülkede, falan dernek yöneticileri suiistimal yapmış. Bunun sorumlusu da sizsiniz diyorlar. Bana ne ya. Bana ne. bir derneğin yöneticileri yanlış yapmışlarsa, yargılanmışlarsa, buna ne?" dedi.

Bekir Efendi : Tarihe, tarihi değerlere hakkını vermek seviyeli bir bakışla mümkündür. Vatanseverleri ve Atatürk gibi değerleri suçlayanlardan ben inançla ilgili, insani tavır beklemiyorum. Onlar kendi çocuklarını ve yakınlarını kurtarma mücadelesi veriyorlar. Yolsuzluluklarla çevrili yüksek duvarlar ardında saltanat süren bu kişilere bizim halimiz bedduaya çevrilerek yansıyacak! Yani ben sorumluluk mevkilerinde bulunan bu kişilerin geleceklerini de iyi görmüyorum.

Profesör Kemal : Otobüsle Bor'a gelirken yanımda oturan bir şahsın bana anlattıkları da Deniz Feneri davasındaki suçlamalardan hiç geride kalacak şekilde değildi. Kendisi Paris'te çalışıyormuş. Onuncu Paris'in Strasbourg Saint Denis bölgesinde bulunan Milli Görüş'e ait 64 Numara diye anılan caminin bu gün yerinde yeller esiyormuş. 6 – 7 yıl öncesine kadar cami alacağız vaatleriyle 9 milyon Frank'a yakın para toplandığı söyleniyormuş. Para fabrikası gibi çalışan bu yerde, kitapçılıktan, lokantacılığa... Bakkallıktan kasaplığa kadar bir çok iş yeri de faaliyet gösteriyormuş... Cami alınmadığına göre toplanan paraların nereye gittiğini vatandaşlar birbirlerine soruyorlarmış!

Otobüste benim önümdeki koltukta oturan bir vatandaşımız da : «Ülkemizin dışındaki vatandaşlarımızın karşılaştıklarından bahsediyorsunuz... Biz de burnumuzun dibinde bize yansıyan olumsuzluklardan rahatsızız! Adeta denetlenmesi gerekenlerin dokunulmazlıkları var! Denetleme yapması gerekenlerin de bir şekilde etkisiz hale getirildiklerini görüyoruz. Birbirlerinin adamları

olanlar ister huzur evlerinde olsun, ister bir başka hizmet alanlarında olsun tecavüzlerin, yolsuzlukların ve baskıların görmezlikten gelinmesini sağlıyorlar! Olan üçüncü şahıslara yani mağdurlara oluyor. Bu gibi yerlerde hukuk işletilmiyor... Yarın bu tür kanunsuzluklara kaynaklık yapmış olan kişilerin belediye başkanlıklarına getirilmelerine veya milletvekili adayı olmalarına da hiç şaşırmayın » dedi.

Ankara'ya indiğimde kömür kullanılarak havası kirletilmiş bir başşehirle karşılaştım.
Gelirken bir baktım, ilçemizdeki Özden Çayını kurutmuşlar. Dereye yığınlar halinde betonlar dökülmüş. Hatıralarımızın kaynağı bu dereyi kurutmadan önce ne yapıp ne edip sularla besleyemezler miydi? Dünyanın hiç bir yerinde ırmaklar, nehirler ve kanallar kapatılamaz... Onlar gelelecek için toplumların güven alanlarıdır. Yarın, bir gün ihtiyaç duyulduğu anda çevreden gelen sel sularını taşıyacak bu ırmağı kapatanlar, çevrenin sel sularıyla harap olmasına sebep oldukları anlarda lanetle anılmayacaklar mı? Yarınları niçin düşünmüyorlar? Her zaman tekrarladığım bir sözüm var : İnsanlar kendilerinden uzaklaştıkça kötülüklere yaklaşırlar.

(Kapının zili çalar. Her ikisi birden ayağa kalkarlar.)

Bekir Efendi : Necmi bu saatte gelmezdi? Hem o anahtarıyla açardı kapıyı... Hayırdır inşallah!

Bekir Efendi kapıyı açar... Profesör Kemal de merak içerisinde onun yanındadır.
(Bir polis memuruyla karşılaşırlar.)

Polis : Oğlunuz Necmi'ye bir kamyon çarptı... Olay yerinde can verdi. Araştırmalarımıza göre amcasının Amerika'dan geldiğini görenler ona söylemişler… O da buraya gelirken koskoca kamyonu fark etmemiş. Cenazesi morga kaldırıldı. Başınız sağ olsun!

(Her ikisi de giyinerek dışarı çıkmak üzeredir.)

Bekir Efendi : Oğlum... Biricik yavrum... Seni de kaybettim... Bizi bu hallere düşürenleri ALLAH'a haval ediyorum. Ben yitirdim, ne olur siz sevdiklerinizi kaybetmeyin?

Profesör Kemal : (Ceketini sandalyenin üzerinden alır) Biricik yeğenim beni göremeden hayatını kaybettin… Ben de sen çok özlemiştim. (Hüzünlü bir müzikle her ikisi de ağlayarak dışarı çıkarlar. Perde kapanır.)

Bor, 13.12.2008

HAYATA BAKIŞ

Zeynep Şarlak paris'te posta europe gazetesininin "Genel Yayın Müdürüydü". Benimle röportaj yapmak istediğini telefonla bildirdi. ben de bu isteğini kabul ederek ilgili gazetenin onuncu paris'teki bürosuna belirtilen gün ve saatte gittim. Önce birbirimizle tanıştık. Sonra sorular bölümüne geçildi. bana bir sorusunda "Hayata nasıl bakıyorsun?" Dedi. Ben hiç abartmadan : "evimin içindeyken sadece eşyalarımı, odalarımı görüyorum. pencereden baktığımda arabamı ve caddeden geçen insanları görüyorum. Çatıya çıkarsam şehrin tümünü seyrediyorum. Uçakla giderken önce bir şehri, daha sonra bir ülkeyi ve ülkeleri görüyorum. bütün bunlara rağmen gözlerimi kaparsam hiç bir şey göremiyorum." Dedim.

Bahsettiğim bu röportaj aylık posta Europe gazetesi'nin 1999 yılı mart ayında 28. numaralı sayısında yayınlandı. O zamanlar paris'te doktora öğrencisi olan Zeynep hanım bugün İstanbul'da bir üniversitede öğretim görevlisi olarak görev yapıyor.

Hızla geçen ömrü iyi değerlendirenler kazançlı;boş şeylerle uğraşanlar ise biliyorum ki hiç huzurlu değiller.

Geçmişte olduğu gibi başarılı insanlarımızın köreltilmesi ve ta başında silinip atılması için dış mihraklı tahrip odakları her vilayette ellerinden geleni yapmaktadırlar. Onlar kahve köşelerinde pinekleyen insanlarımızla, birbirleriyle çekişen, parçalanmış toplumlarla tatmin oldukları için bu yönde istedikleri her şeyi pervasızca yapıyorlar.

Bir zamanlar bana işkence yaptırtanlar da onlardı. Babamın sattığı av malzemeleriyle, ruhsatlı silahıyla beni suçlayan piyon insanlar hedeflerine ulaşırken tek bir Allah'ın kulu çıkıp ;bu gencecik insana haksızlık yapıyorsunuz, iftira ve asılsız suçlamalarla incitiyorsunuz ?; Diyen olmadı. Bugün ;o zamanlarda benimle ilgilendiklerini söyleyen çatlak seslileri ne yazık ki gerçekleri ifade etme yürekliliğini de gösteremiyorlar.

Her şeye rağmen İlahi Adaletin nasıl tecelli ettiğini biz biliyoruz. Bundan haberi olmayanlar ulu orta benim arkamdan asılsız ve mesnetsiz neler konuştuklarının benim tarafımdan bilindiğini de ne yazık ki farkedemiyorlar. Birlik ve beraberliği hazmedemiyoruz.

Auchan, Leroy Merlin, Carrefour gibi Fransa'da yüzlerce şubesi bulunan ünlü bir çok büyük mağazaların sahipleri yahudilerdir. Bütün yabancı ülkelerden gelen işçiler Türkler dahil, Yahudi patronlardan iş alarak hayatlarını sürdürmektedirler. Her Yahudi iş yerinde 4 ila 5 tane kumbara bulundurmaktadır. Her sabah birbirini ziyaret eden yahudiler bu kumbaralara ;bu gün yahudilik için ne

yaptın? Parolasıyla, her birine en az 10 üro karşılığı para atarak, yahudi öğrencilere, yaşlılara, hastalara, gençlere ve İsrail devletine bu şekilde destek olmaya çalışmaktadırlar. ayrıca yaklaşık 2 santimetre eninde 8 santimetre boyunda bez üzerine ibranice yazılmış olan armalarını her yahudi iş adamı iş yerini açarken veya kaparken eliyle dokunarak öpmektedir. bu adeta gelenek haline getirilmiştir.

Gurbette Fransa gibi ülkelerde iki Türk'ün bir araya gelip bir iş yeri açtığı hiç görülmedi. Açtılarsa dahi ömrü 2 yıl sürmedi. Fransızların bu yönde çok sık ifade ettikleri bir söz var : "Yahudilerin ortaklığı en az kırk yıl sürer, Türklerinki ise 40 ay sürmez" Bir çöküntünün içerisindekiler,pekiyi biz ne yapıyoruz ? Erkeklerimiz erkekliklerini ispat etmek için her nerede bulunurlarsa bulunsunlar gereğini yapıyorlar. Kadınlarımız parçalanan aileler içerisinde acılar içerisinde. universitelerde okuyan kızlarımızın durumları ise hiç iç açıcı değil; maddi imkansızlıklar ve kapitalist çark onları da evirip çeviriyorâ; bu sebeplerle zengin erkekler ve fakir öğrenciler arasındaki sekse dayalı parasal ilişkiler ve tahribatlar hiç farkedilmiyor. Ahlak çöküntüsü, ilişki bozuklukları, ihmal arasında kalan insanlarımızın günümüzde tek düşündüğü şey ise "para". Sömürülerle dolu bir hayat;biz sömürülen insanlar olarak bulunduğumuz ülkelerde ısınmaya çalışıyoruz. konsolosluklarımız sadece pasaport, evlilik ve askerlik işleriyle uğraşıyorlar. boş verin bir üniversiteyi veya liseyi; Fransa'da tek bir Türk okulu dahi yok. Şimdi metro başlarında, pazar yerlerinde dilenenler arasında türk kadınları da var. ayrıca romanya'dan gelen dilenciler fransa'da iyice organize olmuş durumdalar. ve belli merkezlerden belirlenen önemli noktalarda dilendirilirlerken öğrendikleri bir iki kelimeyle kendilerinin "Türk" olduklarını ifade ediyorlar.

Bilir bilmez yukarıya attığımız taşlar başımıza düşünce, zaman zaman can havliyle, feryat ederek nedense sen yaptın diye, birilerinin arkasından koşuyoruz. eee kardeşim sen bu kadar şuursuzsan ben senin için ne yapabilirim ki?

Sanal ortamdaki hızlı değişkenlikler,çoktan beri sanal ortamda gruplar arasında geçen tartışmaları izliyorum veya yazışmalara katılıyorum. Aynen günlük hayatımızda olduğu gibi bir ortamı bu alanda da görüyorum. Tacizler, hakaretler hatta uydurma söylentiler bir anda önemli bir seviyede bir çok yere ulaştırılıyor. stres ve çöküntüler içerisine giren insanları hatta kışkırtıcılık yapanları veya bunlar için fırsat kollayanları farkediyoruz. tehditleri, karşı koymaları, sindirme hareketlerini ya da yönlendirme gayretlerini veya ustalıkları izleyebiliyoruz. Bizim bilmediğimiz, farkedemediğimiz hatta geleceğe taşınabilecek olayları ve acıları bu boşluk veya kontrolsüzlük içerisinde hissedebiliyoruz. önemli olan güçlü olmak veya olaylara geriden bakarak bu akıntının

boyutlarının farkında olmaktır. hızlı bir değişkenlik içerisinde gelişmelerin neresinde kalabileceğimizi kestirmenin de kolay olduğunu söyleyemeyiz. bir sürükleniş içerisinde bir yığın olaylara hazır olmayanları belki kendimiz de dahil gelecekte farklı konumlarda ve istenmeyen olaylar içerisinde görmeye kendimizi alıştırmalıyız. çünkü bize dost görünen düşmanlarımız bizleri huzurlu görmek istemiyorlar.

Uzaktan farkedebilmek; bazı şeyleri uzaktan farketmek mecburiyetindeyiz.

Yazımın ilk başlangıcında ifade ettiğim sözlerimi tekrarlamak istiyorum : “evimin içindeyken sadece eşyalarımı, odalarımı görüyorum. pencereden baktığımda arabamı ve caddeden geçen insanları görüyorum. çatıya çıkarsam şehrin tümünü seyrediyorum. uçakla giderken önce bir şehri, daha sonra bir ülkeyi ve ülkeleri görüyorum. bütün bunlara rağmen gözlerimi kaparsam hiç bir şey göremiyorum.”

Selam ve sevgilerimle,

İç Mimar ve Endüstri tasarımcısı
http://monsite.wanadoo.fr/sevgı/
http://serran.site.voila.fr/index.jhtml

UNUTMAYIN Kİ DÜNYA SİZİN GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ DEĞİL

TANIMAZLIKLAR AĞI

Duruşunuzu gözden geçirin. Her davranışınıza genelge çıkartmayın

Ne kadar çok şeye bağlanırsanız yürümeniz o kadar güçleşir

İç büyümenizin, fiziksel dış büyümenizden daha çok sizin keşiflerinize ışık olabileceğini unutmayın.

YANLIŞLIKLARLA ÖRÜLEN DUVARLAR

Yalanlarınız hırslarınızla beslendikçe içsel hayatınız zedelenebilir

Başkalarının yönlendirmeleriyle hareket etmenizin devamlılığı kimliğinizi tanınmaz hale getirebilir.

İçinizde oluşturduğunuz dengesiz kurgularla dışa doğru yaşama süreci kişisel beklentilerinize ve büyümenize engel olabilir.

İÇLERİNDEKİ AÇLIKLARDAN HABERLERİ OLMAYANLAR

Sorumluluklar başkalarının varsayımlarıyla elde edilemez.

Seçenekleriniz size ait olmalı… Bilinçli adımlar atmalısınız…Gözden geçirilmemiş güç, yıkıcı ; ani ve hesapsız kararlar da üzücü olabilir…

Bunları unutmayın

İÇGÖRÜSÜZ BİR YÜREK, REHBERSİZ BİR RUH

Tanımadığınız ve sonu görünmeyen bir yolda hesapsız yürümeniz çevrede bulunan köpekleri kuşkulandırabilir

Nereden ve neyin çıkacağını bilmediğiniz bir yönde

Sonsuzluğa gitmek gibi fikriniz olamayacağına göre ne yapmak istediğinize şimdiden karar verin.

Unutmayın ki dünya sizin gördüğünüz gibi değil.

Paris, 06.05.2007

